

KANDESTØBEREN

DECEMBER/2021

31. årgang, nr. 4

bag masken

Redaktører

Jeppé Kjærgaard
Kirstine Eklund

Administrator

Emma Lykke Vedstesen

Fællesredaktion

Lene Hjøllund
Jesper Rasmussen
Mathias Osmundsen
Mette Skak
Mikkel Frost
Oluf Á Heygum Bærentsen

Adresse

Institut for Statskundskab
Aarhus Universitet
Bartholins Allé 7
8000 Aarhus C

Kontor

Bygning 1332, lokale 020

E-mail

kanden@ps.au.dk

Hjemmeside

www.ps.au.dk/kanden

Oplag

200 stk.

Skribenter

Allan Salih
Astrid Nielsen
Emil Tornøe
Esther Marie Enig
Frederikke Rafn
Hans Hallmann
Jakob Christoffersen
Johan Grøne Christensen
Julie Böttcher
Martin Bisgaard
Mathias Würtz Kolster
Mikkel Nimgaard Schultz
Niels Munkholm
Oluf Á Heygum Bærentsen
Simone Sommer Degn
Sophie Guldbæk Serup
Stefan Skærsholm
William K. Nordby

LEDER

AF KIRSTINE EKLUND // kireklund@gmail.com

Kære læser.

Så har vi endelig ramt december måned, og den er noget mere jule og festlig end sidste år, selvom coronaen endnu et år truer. Juledagen kom og gik, og vi vil gerne takke alle for deres fantastiske opbakning til vores bar, Baris, som var en stor succes. Vi vil også gerne give et skud ud til Jul På IFSK for deres utrættelige arbejde med både at organisere en fantastisk dag og lave en både kløgtig og utroligt morsom juleevy. Kandestøberen såvel som alle andre studerende nød dagen i fulde drag, selvom den måske ikke står så klart i alles erindring.

I denne måneds blad er temaet ”Bag Masken”, og vi har derfor på flere måder forsøgt at gå bag masken på nogen eller noget. En flok seje kandidatstuderende er gået bag James Bonds fiktive maske for at gøre os alle klogere på, hvor tæt Bond-universet faktisk kommer på den virkelige verdens maskebærere fra alverdens efterretnings-tjenester. Derudover bringer vi et interview med Folkebevægelsen Mod Jespers Torvekøkken, hvor vi af-maskerer holdet bag IFSK’s lokale revolution.

Vi bringer også en hel del andre interviews i dette nummer, heriblandt med to nyvalgte IFSK’ere til henholdsvis by- og regionsrådet, som fortæller nærmere om deres valgkampoplevelse og deres politiske vision, nu de er valgt ind. Derudover har vi haft fat på redaktionschefen på Weekendavisen, Klaus Wivel, der både diskuterer MeToo, presseetik og aktualitet. Læn dig tilbage og læs løs!

I denne leder vil jeg sætte fokus på en nyligt overstået retssag, hvori en ung amerikaner, Kyle H. Rittenhouse, blev frikendt for at dræbe to mennesker med sin AR-15 riffel og skyde en tredje i armen. Mordene fandt sted for et år siden i byen Kenosha, Wisconsin under en Black Lives Matter-demonstration. Kyle Rittenhouse blev kendt uskyldig, selvom der er videomateriale, der viser mordene. Det har skabt enorm harme på den amerikanske venstrefløj og på tværs af den vestlige verden – især fordi man kun kan forestille sig, hvad der var sket med en sort amerikaner, der havde skudt og dræbt to mennesker. På den anden side er den amerikanske højrefløj ellevild og ser frifindelsen som en politisk sejr og en legitimering af amerikansk våbenlov.

Wisconsins love gør det lovligt at dræbe et andet menneske, hvis det er i selvforsvar. Denne ret hænger uløseligt sammen med *The Second Amendment*, som vi nok alle kender: USA’s grundlovssikrede ret til at bære våben. Så det eneste, Kyles forsvar skulle, var at overbevise juryen – som udelukkende bestod af hvide mennesker i øvrigt – om, at Kyle havde grund til at tro, hans liv var i fare i de tre skudsituationer. Det lykkedes de med, og Kyle kunne forlade retten som en fri mand.

I en dansk kontekst kan det være svært at forstå, hvordan en 17-årig, som Kyle var for et år siden, kan få lov at rejse til en anden stat og skyde tre mennesker, hvoraf to døde, og så tage hjem til sin mor samme aften og sove i sin egen seng. Og så blive frikendt for alle anklager et år senere. Det

Kyle Rittenhouse bag venstre- og højrefløjens påtvungne masker

gør kun sagen mere tankevækkende, at kun det tredje offer, der heldigvis overlevede, også var bevæbnet. De to første ofre, som Kyle følte sig livstruet af, var ubevæbnede. Et fristende spørgsmål at stille er: Hvad fanden er det for en retsstat, der kan lade det her ske?

Det ville også være nemt at bruge denne lederspalte til at male et fjendebillede af Kyle Rittenhouse som en stærkt højreorienteret, hvid, privilegeret stjernepsykopat, for der er *rigeligt* med skyts at tage i brug. Kyle er både kendt Trump-supporter, ganske rigtigt hvid og var i øvrigt i selskab med folk fra en højrefløjsmilits den skæbnsvangre aften, som resulterede i to menneskers død.

Men det vil jeg ikke. For selvom jeg har ment alle de ovenstående ting om Kyle, og selvom jeg stadig mener, at han handlede *helt* forkert den aften i Kenosha, så har jeg også indset, at den amerikanske venstrefløj maler et vrangbillede af den unge mand. Det samme gør højrefløjen for øvrigt: Trump har kaldt Kyle for ”a really good guy”, og på Fox News har de dramatisk postuleret, at hvis Kyle blev kendt skyldig i mord, ville USA ikke længere være en retsstat. Den anden fløj påstår, at dommen netop viser, at USA’s retssystem er knækket.

En nu 18-årig dreng er blevet politisk symbol på enten alt, hvad der er galt med USA, eller alt hvad der er godt ved landet, alt efter hvem man spørger. På ulighed og racisme eller på frihed og selvbeskyttelse. Men jeg tror ikke, det er hjælpsomt at fokusere på Kyle, hvis man skal forstå den her sag. For han er hverken en helt, som modigt beskyttede sit liv eller en morderisk galning, der motiveret og koldblodigt tog til BLM-demonstration for at dræbe folk. Han er bare en nyttig idiot for to rasende, bidske fløje, som i stigende grad går efter manden i stedet for bolden og udnytter enhver sag til at øge polariseringen samt

styrke deres egne agendaer.

Jeg gjorde mig den ulejlighed at bruge en time på at se den tv-transmitterede retssag. Og jeg så hverken en helt eller en morder, men en ung mand, der brød grædende sammen, da han skulle beskrive den voldsomme aften i Kenosha. En aften, der var præget af nedbrændinger, vold, kaos og bevæbnede politifolk og civile. En meget farlig aften, som en 17-årig aldrig skulle have deltaget i. Jeg er ikke et sekund i tvivl om, at Kyle faktisk var bange den aften, og at han ikke tog dertil med ønske om at dræbe nogen. Men det ændrer ikke på, at hans tilstedeværelse den aften resulterede i, at to personer mistede livet.

Der er utroligt mange voksne mennesker i denne sag, som har svigtet deres ansvar: de voksne, der var omkring Kyle den aften i Kenosha, hans forældre, de politikere, der forsøger at kapitalisere på tragedien og ikke mindst de politifolk, som lod stå til den aften – og ikke engang anholdte Kyle, da han forsøgte at melde sig selv. Det er en hjerteskræende påmindelse om, hvor dyb uligheden er mellem sorte og hvide mennesker i USA. I 2014 blev en 12-årig sort dreng ved navn Tamir Rice myrdet af politiet, fordi han legede med en plasticpistol. Kyle fik lov til at gå hjem, til trods for at han bar en semi-automatisk riffel og havde dræbt to mennesker.

Selvom Kyle Rittenhouse er skyld i to menneskers død, er han også offer for et afsindigt giftigt politisk miljø, tragisk uansvarlige (våben)love samt et voldsomt svigt fra de voksne mennesker, der lod en mindreårig bevæge sig ud i en voldsom demonstration med en semi-automatisk riffel. Det er en meget farlig cocktail, som på ingen måde fritager Kyle for hans ansvar, men som utvivlsomt er med til at forklare, hvordan tragedien fandt sted.

REDAKTIONEN

Allan Salih

Anne-Sofie Laugesen

Astrid Mortensen

Emil Tornøe

Emilie T. Nygård

Esther Marie Enig

Frederikke Rafnv

Jakob Christoffersen

Jeppe Kjærgaard

Jens Yago
Bundgaard-Raundal

Julie Böttcher

Julie N. Mikkelsen

Kirstine Eklund

Lærke D. Kirkegaard

Mariam Molavyzada

Mathias Würtz Kolster

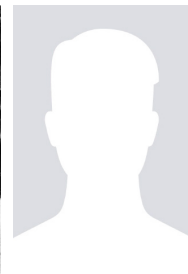
Martine Villum
Brumsbjerg

Maja Gerdes

Nathalie Zahle

Niels Munkholm

Oluf Á Heygum
Bærentsen

Signe Glinvad Krogh

Sophie Guldbæk Serup

William K. Nordby

Indhold

INDBLIK

Beretning fra en Ph.d.-studerende	6
Forskerstafetten med Martin Bisgaard	8
Praktikanden i Europa-Parlamentet i Bruxelles	10

TEMA: BAG MASKEN

Redaktionschef på Weekendavisen: Vi kigger slet ikke på efterspørgslen fra læserne	12
Lær Folkebevægelsen Mod Jespers Torvekøkken at kende	16
No Time To Spy	18

AKTUELT

Interview: Nyvalgt byrådsmedlem Mathilde Bressum	22
Interview: Nyvalgt regionsrådsmedlem Josefine Schlosser	24
Djævlens Advokat: Det er ikke et individuelt ansvar at løse klimakrisen	26
Året der gik	30

KLUMMEN

Musik-Magistraten: De bedste albums fra 1960'erne	32
Alternative tips og tricks til at komme i julestemning	36
Danmarks bedste julekalendere	38
Brevkanden	40
Månedens quiz	42
Månedens matrice	43

Beretning fra en Ph.d.-studerende:

Diskrimination: Det umoralske og det forkerte – hvad er det egentlig, og er det nogensinde acceptabelt?

AF SIMONE SOMMER DEGN // sommer@ps.au.dk

Diskrimination på baggrund af køn og etnicitet diskuteres ofte, men der er også mange andre parametre, der er spændende at kigge på – hvad med indkomst, attraktivitet, udseende? Og hvad med kontekster, som går ud over arbejdssfæren – diskrimination i datingsfæren eller blandt venner? Disse ting undersøger jeg i mit Ph.D. projekt.

Diskrimination er et begreb, vi ofte bruger, når vi påtaler en forskelsbehandling, som virker forkert. Det drejer sig ofte om køn eller etnicitet, og ofte i arbejdssfæren, fx ved ansættelsesforhold. Rent juridisk er der mange andre "beskyttede egenskaber", heriblandt religiøse og politiske overbevisninger, seksualitet, alder m.fl. Men hvad sker der, når vi bevæger os væk fra den juridiske arena og de paradigmatisk eksempler på diskrimination? Pludselig står vi med gråzoner, uenighed og tvivl om, hvad vi skal kalde det – og hvordan vi så bør opføre os (og i yderste instans, hvilke love, nudges eller strukturelle ændringer vi kan implementere). Her er et eksem-

pel: er det diskrimination mod uattraktive mennesker, når man fravælger dem på datingmarkedet alene pga. deres (uheldige) udseende? Hvad skal vi gøre, hvis det er diskrimination, og skal nogen/noget regulere vores adfærd? Som du måske allerede fornemmer, er det svært (måske umuligt) at sige noget om diskrimination, uden at det provokerer, så den *trigger warning* er hermed givet. Mit Ph.D. projekt handler om at undersøge grænserne for begrebet diskrimination. Det betyder, at jeg især undersøger to områder: (1) Transdisciplinære mønstre som skaber stor uenighed i diskriminationsforskning og, mistænker jeg, i den offentlige debat og

(2) diskrimination i datingsfæren. Jeg laver filosofisk begrebsanalyse af diskrimination, da jeg dermed kan gå eksplorativt til værks, hvilket er både gavnligt og nødvendigt, når man arbejder med et begreb, der har udviklet sig unikt meget og fortsat gør det. Mit Ph.D. projekt skal bidrage med svar til spørgsmålet om, hvad diskrimination er, og det gør jeg bl.a. ved at fokusere på de to områder:

Kan kvinder egentlig diskriminere mod mænd? Og kan sorte diskriminere mod hvide? Disse spørgsmål (og deres svar) om minoritet-på-majoritetsdiskrimination bidrager til en kløft i diskriminationsforskningen i

flere discipliner: filosofi, sociologi og psykologi. Jeg har identificeret et mønster i svarene på spørgsmålene i akademikers teorier og definitioner, og jeg hævder på baggrund af de undersøgelser, at vi kan tale om hhv. et *asymmetrisk syn på diskrimination* og et *symmetrisk syn på diskrimination*.

Ifølge asymmetriske diskriminationsteorier handler diskrimination om ulige magtstrukturer i samfundet, og det er derfor kun meningsfyldt at tale om diskrimination mod minoriteter, mens symmetriske diskriminationsteorier mener, at diskrimination handler om forskelsbehandling på baggrund af visse træk, fx køn og race, og man kan derfor godt tale om diskrimination mod fx mænd og hvide i visse tilfælde. Jeg arbejder netop nu på at udfærdige en survey-undersøgelse for at se, om borgeres syn på diskrimination reflekterer det akademiske skel. I dette projekt belyser jeg, i) at diskriminationsbegrebet har forskelligt indhold som deler sig på forudsigelig vis, og ii) om forskellen bunder i ens egen (relative) status som minoritet eller majoritet.

Er det diskrimination, når man u/ bevidst undgår at date folk fra en anden etnicitet? Som er grimme? Som har samme køn som en selv? Som har et handicap? Diskrimination i datingsfæren er et overset område i diskriminationsforskningen, og det er utvivlsomt fordi mange forskere er uvillige til at kigge med på barer og i soveværelser – det hører sig

ligesom til privatlivets fred, hvem man omgås intimt med. Men som feministerne populært påpegede for et par årtier siden: Det private er politisk, og det er politisk, hvem vi anser for at være potentielle partnere. Min forskning undersøger specifikt spændingen mellem et liberalt frihedsprincip, frihed til at associere sig med dem man ønsker, og et antidiskriminationsprincip, hvor vi skal undgå at diskriminere. Jeg argumenterer for, at i) det ville, alt andet lige, være bedre, at vi ikke diskriminerer i vores datingliv, men at det ligeledes, alt andet lige, ville være bedre at være fri til at associere sig med dem, man ønsker, og at vi kun, på rimelig vis, kan løse den spænding ved dels at a) have en pligt overfor os selv i datinglivet, som går på at spørge sig selv: "Har jeg været åbensindet nok?", da der er gode grunde til at undgå pligter overfor andre i datingsfæren, b) dels efterstræbe strukturelle ændringer, så vi får en mere rimelig chance for at udvikle vores præferencer, da der er stærke normer i samfundet for at værdsætte og begære de unge, smukke, cis-hetero, able-bodied, slanke, hvide og rige mennesker – den typiske *movie star*. Disse egenskaber virker ikke nødvendigvis centrale for et stimulerende, fyldestgørende eller værdifuldt forhold eller engangsknald. Kun gennem denne todelte løsning kan man bibeholde individets frihed samt udvide bevidstheden om potentielle partnere og dermed reducere diskrimination i datingsfæren.

Jeg er uddannet filosof, og jeg

er derfor trænet i at analysere begreber – noget de fleste har stiftet bekendtskab med i PT-undervisningen. Det har været rigtig spændende at gå fra et lille filosofinstitut til et stort statskundskabsinstitut, og så er det meget lærerigt at skifte miljø og skulle begå sig i en anden disciplin. Det giver både ydmyghed at opleve sig selv som en outsider og stolthed over, hvad man kan bidrage med. Som studerende kan skellet mellem fx filosofi og statskundskab nok virke meget stort, men som Ph.D. virker det nok lidt mindre, især pga. det gode og åbensindede miljø vi har. Desuden er grænserne mellem disciplinerne jo ret *fluffy* (et udtryk, jeg som PT-instruktør lærte, var sigende for studerendes følelser angående PT – hvilket uilsigtet, men unægteligt morede mig, som på trods af filosofis til tider dybt forvirrende og eksistentielt udfordrende natur aldrig ville kalde den fluffy).

Rent praktisk er jeg snart halvvejs gennem min Ph.D. I foråret skal jeg besøge det avantgarde metropoluniversitet The City University of New York (CUNY), som er et af de få universiteter i verden, der har en afdeling, som arbejder med eksperimentel-filosofisk metode. Her besøger jeg den verdenskendte professor Jesse Prinz og hans dygtige Ph.D.-slæng. Jeg glæder mig enormt meget til New Yorker-livet og håber, at Covid-19 kan holde sig i skindet, så jeg kan komme afsted!

FORSKERSTAFETTEN

med Martin Bisgaard

SVAR AF MARTIN BISGAARD // mbisgaard@ps.au.dk

SPØRGSMÅL AF RASMUS SKYTTE // raks@ps.au.dk

Kan politikerne lede den offentlige opinion, selv når det gælder svære politiske beslutninger?

Rasmus Skytte har stillet mig et glimrende spørgsmål. Det stiller skarpt på et helt centralt emne, nemlig politisk lederskab, og om det overhovedet er muligt i et demokrati. Det er absolut et emne, som man bør interessere sig for som politolog. Og man kan vel også sige, at det er meget oppe i tiden.

Men hvad er politisk lederskab egentlig?

Var det politisk lederskab, da Lars Løkke Rasmussen tonede frem på Tv-skærmen i sin nytårstale i 2011 og nærmest ud af det blå foreslog at afskaffe efterlønnen? Udviste Mette Frederiksen lederskab, da hun tonede frem på en skrattende zoom-forbindelse og meddelte, at alle minkbesættninger i Danmark, raske som smittede, skulle slås ned? Begge beslutninger har i hvert fald krævet mod eller *courage*, som man vil sige i fransk cykelsport.

Beslutningerne var politisk risikable, fordi de negative konsekvenser var tydelige og koncentrerede. Fordelene, derimod, var diffuse. Samtidig virkede beslutningerne også nødvendige i situationen. I hvert fald reagerede

Lars Løkke Rasmussen og Mette Frederiksen på samfundsmæssige problemer, der øjensynligt krævede resolut handling for at afværge enten en økonomisk eller sundhedsmæssig katastrofe.

Politisk lederskab virker jo på en eller anden måde som et ret intuitivt begreb og som en politisk handling, der burde være ligetil at studere konsekvenserne af. At udvise politisk lederskab er vel ”bare” at komme med en løsning på de problemer, der opstår, og tage ansvar for løsningen – også når løsningen ikke er særlig populær. Så hvorfor ikke bare gribe fat i sin politologiske værktøjskasse og undersøge, om det virker – om politiske ledere har held til at mobilisere den fornødne opbakning i befolkningen eller som minimum blandt deres egne vælgere?

Det kan man selvfølgelig også forsøge. Jeg har sammen med min gode kollega Rune Slothuus kigget nærmere på, om Lars Løkke Rasmussen havde held til at sikre opbakning til forslaget om at afskaffe efterlønnen. Med en stor portion dygtighed, og en lille smule held, var Rune og Michael Bang Petersen i stand til at ind-

samle en stor panelundersøgelse af danske vælgere hen over den periode, hvor Lars Løkke Rasmussen kom med sit drastiske politiske forslag. Fordi de samme respondenter var blevet spurgt om deres holdning til at afskaffe efterlønnen, før det overhovedet kom på tale, muliggjorde det en analyse af, hvordan vælgerne, særligt dem, der var tilhængere af partiet Venstre, reagerede på Løkkes markante udspil.

Vi fandt, at Lars Løkke Rasmussen i den grad kunne agere som opinionsleder, i hvert fald blandt sine egne vælgere: Venstrevælgere blev næsten 20 procentpoint mere villige til at støtte forslaget om at afskaffe efterlønnen efter Løkkes udmelding sammenlignet med vælgere, der ikke var tilhængere af partiet. Vi fandt heller ingen tegn på, at udmeldingen umiddelbart sled på opbakningen til partiet Venstre. Så det må jo betyde, at politisk lederskab er muligt. Eller hvad?

Det er her, vi kommer tilbage til det samme sted, som dette indlæg startede. Fordi hvad er politisk lederskab egentlig? Og kan vi overhovedet studere betydningen af politisk lederskab uden en

egentlig teori – ja tør man sige en normativ teori – om hvordan forsøg på at udøve politisk lederskab *bør* se ud i et demokrati?

Man kan hurtigt komme på teorier, som beskriver alle de smarte tricks, som magthaverne kan bruge for at liste nødvendighedens politik igennem. En hel litteratur har i årevis beskrevet, hvordan politikerne kan gennemføre reformer af bl.a. velfærdsstaten ved enten at skjule de negative konsekvenser af reformerne eller ved at gøre det politiske ansvar så uklart, at vælgerne ikke har nogen chance for at vide, hvem de skal holde ansvarlig. En anden litteratur har ligeledes beskæftiget sig med, hvordan politikerne gennem strategisk kommunikation i form af eksempelvis framing kan forsøge at sikre opbakning til deres politik.

Der er mange teorier, der beskriver, hvordan politikerne på snedig vis kan påvirke vælgerne. Men der er meget få bud på, hvordan et forsøg på at udøve politisk lederskab *bør* se ud i et demokrati. Hvis vi forventer, at vælgerne skal være oplyste i politik – eller i hvert fald oplyste nok til at holde magthaverne ansvarlige – skylder politikerne så ikke vælgerne at sige tingene, som de er? Det kan vel ikke være politisk lederskab, hvis vælgerne altid skal snøres, før politikerne har modet til at føre nødvendighedens politik?

Vi har brug for en normativ teori om politisk lederskab. Læs det gerne som en indrømmelse fra en

empirisk orienteret forsker.

Tænker du, at normativ politisk teori hurtigt vil kunne komme os til undsætning her, kan du godt tro om igen. Blandt politiske teoretikere, som har beskæftiget sig med politisk repræsentation, er selve tanken om politisk lederskab dybt kontroversiel. I et repræsentativt demokrati udspringer magten af folket. Hele grundlaget er, at politikerne skal repræsentere borgernes

bør se ud i sin helt ideelle form. Jeg har i hvert fald ikke noget godt bud. Vil man prøve at gå på opdagelse på egen hånd, kan jeg varmt anbefale denne kvindelige trio af teoretikere: Hanna Pitkin, Jane Mansbridge og Lisa Disch. Sidstnævnte er lige nu aktuel med en ny bog om emnet.

Men kan jeg så bare slutte et indlæg sådan her? Jeg gør det i hvert fald. Så må jeg stå på mål for min beslutning.

“Det kan vel ikke være politisk lederskab, hvis vælgerne altid skal snøres før politikerne har modet til at føre nødvendighedens politik?”

præferencer, ikke påvirke dem. Hvis politikerne selv kan skabe de præferencer, de senere skal repræsentere, mister det repræsentative demokrati sit udgangspunkt. Selv hvis man i teorien tillod, at politikerne kunne påvirke borgernes politiske holdninger, hvordan er det så muligt at se forskel på om politikerne forsøger at vejlede eller vildlede borgerne? Forskellen på at oplyse og manipulere er hårdfin og i en verden, hvor politikerne har en interesse i at blive genvalgt, er det måske heller ikke så overraskende, at man som politiker kunne overveje den sidste mulighed.

Citeret:

Slothuus, Rune & Martin Bisgaard. 2021 “How political parties shape public opinion in the real world.” I *American Journal of Political Science*, vol. 65, no. 4, pp: 896-911.

Jeg vil gerne sende stafetten videre til den person, der om nogen ved noget om, hvad lederskab er. Jeg kunne vildt godt tænke mig at høre Lotte Bøgh Andersens svar på spørgsmålet: "Hvad er politisk lederskab, og hvordan finder man ud af, om det gør en forskel?"

Derfor er det ikke bare sådan lige at komme med et teoretisk bud på, hvordan politisk lederskab

Praktikanden: I Europa-Parlamentet i Bruxelles

AF MIKKEL NIMGAARD SCHULTZ // mikkel.schultz@europarl.europa.eu

Hvad laver man egentlig som praktikant i Bruxelles? Bør jeg prøve det af? Frygt ej! Her kommer svarene på alle dine spørgsmål.

Men først en kort introduktion af mig selv. Jeg hedder Mikkel Nimgaard Schultz, og jeg læser Statskundskab på 7. semester. På nuværende tidspunkt er jeg i praktik hos Linea Søgaard-Lidell fra Venstre i Europa-Parlamentet og bor i Bruxelles.

Personligt ser jeg et praktikophold her i byen som enormt lærerigt og helt sikkert noget, man skal prøve, hvis man kunne overveje at arbejde med EU-politik. Praktikstillingerne her i byen er meget blandede, hvorfor der er noget for alle. Man kan både arbejde i Europa-Parlamentet, i Rådet, for en interesseorganisation, firmaer, NGO'er, den danske EU-repræsentation, Europa-kommissionen og meget mere. Der er derfor rig mulighed for at finde noget, som man selv finder interessant.

Når man skal overveje, om man vil søge, vil jeg sige: Prøv, prøv, prøv. Medmindre man skal i praktik i Kommissionen, så er det ikke nødvendigvis karakterer eller CV, der afgør, hvorvidt man kommer i betragtning. Der er enormt mange praktikpladser hernede, men faktisk ikke van-

vittig mange der søger. Jeg tror, det skyldes, at folk tror, man skal være lavet af noget helt specielt eller have et vildt CV for at komme i betragtning. Sådan er virkeligheden bare ikke – mange steder er en god ansøgning nok.

Men når man har landet drømmepraktikpladsen, selvfølgelig her i Bruxelles, hvad kan man så forvente at arbejde med?

Arbejdsopgaverne i Bruxelles varierer meget. Jeg kender selvfølgelig bedst til arbejdsopgaverne, man har i Parlamentet. Arbejdsopgaver, som dog overlapper i de fleste praktikstillinger, er: Overvågning og referering af udvalgs-møder, research og udarbejdning af baggrundsnotater, mindre eller større analyser af politiske forslag og klargøring og deltagelse i møder med *stakeholders*.

Derudover er der en række opgaver, som man selv kan få indflydelse på. I og med at mange praktikpladser hernede består af mindre kontorer, har man også en vis indflydelse på at forme sit eget praktikophold – særligt i Parlamentet. Hvis man f.eks. ønsker at prøve at arbejde med presse, er der som oftest mulighed for at prøve det. Selvfølgelig er det

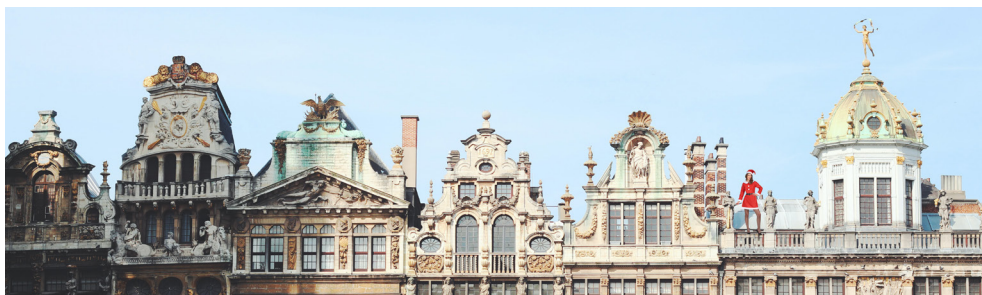
ikke muligt alle steder. Hvis man arbejder for repræsentationen, er det nok ikke lige pressevinklen, man kan arbejde så meget med. Men så kan man forme sit praktikforhold på andre måder. Derfor får man klart mere ud af ens praktikophold, hvis man gør sig lidt tanker, inden man tager afsted:

Hvad vil jeg gerne have ud af det her? Hvad vil jeg gerne arbejde med? Hvad vil jeg gerne lære?

Mange af stederne hernede er vant til at have en til to praktikanter pr. semester, så de er klart med på, at det er en læringsproces, hvor I skal have mulighed for at prøve forskellige ting af. Derfor kommer man langt med et åbent sind og gode ideer. Potentielt kan man få rigtig meget ansvar, hvor ens praktikstilling mest af alt ligner en rigtig stilling på et EU-kontor.

Hvordan er det sociale liv i Bruxelles så?

Bruxelles er en helt fantastisk by at være praktikant i. Der er enormt meget liv i byen, den er fyldt med unge mennesker, og de har utællelige gode restauranter og barer overalt her i byen. Det danske praktikantnetværk hernede er rigtig stort, hvorfor

man møder helt vildt mange spændende mennesker fra andre uddannelser, andre byer og andre praktikstillinger. Der er altid noget at lave, når man kommer hjem fra arbejde eller i weekendene. Derudover er der to timer til Paris, 20 minutter til Gent og en time til Brügge. Derfor er der også rig mulighed for at tage på forlænget weekend med venner hjemmefra eller de venner, som man med garanti får hernede.

Hvor skal jeg bo?

Der er særligt to steder, hvor danskere bor. Det er både billigt, og det er betryggende at bo med andre danskere. Enten kan man bo i Den Danske Kirke i Bruxelles, der har et kollegium. Det er ikke noget med, at man skal være kristen eller tage til gudstjenester (altså medmindre man vil det, så gør man det selvfølgelig bare), men de har et kollegium med 20 beboere, der udelukkende er danske. Desuden ligger kirken i Chatelain, der i hvert fald er mit favoritområde i Bruxelles.

Dernæst er der "danskerhusene", der er fordelt rundt i byen. Det er en belgisk kvinde, der udlejer værelser i dem. Man skal kende hendes kontaktoplysninger for at

få et der. De ligger ret godt placeret og er også ret billige. Der er som oftest også lidt svenskere og nordmænd, som bor i de huse. De er lidt mindre end kirken. Jeg tror, der bor 8-10 pr. hus ca.

Ekstra pro-tips:

De første par uger, når du ankommer, vil jeg anbefale ikke at lave særlig mange planer fra torsdag til søndag. Der sker vildt meget den første måned, da alle skal lære alle at kende. Det er her, hvor man virkelig får forment nogle bånd til folk. Derudover er der et område, der i folkemunde blot hedder "Plux", som er pladsen foran Europa-Parlamentet, hvor samtlige fra parlamentet, lobbyorganisationer osv. hver torsdag går ned efter arbejde og får øl. Der er virkelig gang i Plux de første par uger, da det er her, det er nemmest at møde nye mennesker.

Derudover:

- Rambo og Bintje laver fortrinlige burgere – særligt når man har det mindre godt søndag
- Exkis to-go-kaffe koster 1,5€ mellem 7 – 11 om morgenen. Perfekt, når man skal på arbejde

De har vildt god asiatisk mad her i byen, hvis man er til sådan no-

get. Steder som f.eks. Knees to Chin, Bap and Dak, Itaewon og diverse Ramen-steder.

- Der er vanvittigt gode italienske spisesteder generelt som f.eks. Volta og Cocina Flagey.

- Husk at spise fransk og belgisk hernede, der er sublim Foie Gras og specialiteter f.eks. Le Bugatti, Saint Boniface, Toucan Brasserie
- Seafood er fantastisk hernede. Steder som f.eks. Nordsee og Toucan Sur Mer

- Chatelain har et marked hver onsdag, hvor man kan få specialiteter og bl.a. østers og champagne billigt

- Mange restauranter hernede er populære, så det er en god idé at bestille bord i ret god tid

- Husk at søge Erasmus-legatet, inden I skal afsted, ellers får I det ikke

Jeg kunne skrive endnu mere om, hvor fantastisk der er hernede, men der er også begrænset plads. Derfor er I alle velkomne til at skrive til mig, hvis selv I ønsker at søge herved og har nogle spørgsmål, som I sidder inde med.

BAG MASKEN: LÆR FOLKEBEVÆGELSEN MOD JESPERS TORVEKØKKEN AT KENDE

INTERVIEW AF JAKOB LYNGBY BLOND CHRISTOFFERSEN // jakoblbc@live.dk

Samfundsaglig Kantine er ikke blot et festlokale, hvor man danser hede danse på "floor" til en PF-fest. Det er også en rigtig kantine, som laver mad og brygger kaffe til de hårdtarbejdende studerende. Alt er dog ikke lutter lagkage i magtens ruge-mad-kasse, i hvert fald ikke hvis man spørger Folkebevægelsen mod Jespers Torvekøkken. På kort tid har den nye folkebevægelse fået hundredvis af følgere på de sociale medier og er blevet det "hotte" samtaleemne i de gule gange. Jeg har taget en snak med de fire mænd bag bevægelsen og deres eksterne konsulent om, hvorfor de er utilfredse med Jespers Torvekøkken (udbyder af kantinedriften i Samfundsaglig Kantine, red.)

Hvem er Folkebevægelsen mod Jespers Torvekøkken egentlig bag Instagrams maske?

FMJT: Helt konkret er vi jo fire personer: Rune, Thor, Rasmus Bentzen og Niels, som har startet Folkebevægelsen. Vi går på 7. og 9. semester, så vi har oplevet, hvordan priserne er steget gennem tiden. Selvom vi er lidt gamle, så er det jo alle os studerende, som er sure over, at priserne er så høje. Det er også vigtigt at understrege, at det ikke er os, der er i fokus, det er sagen. Det er startet af alle dem, som har stået og været forargede, efter de har købt en kop kaffe eller en bolle med ost. Vi er trætte af, at der ikke er et prisvenligt alternativ, hvis man har glemt madpakken, medmindre man altså går over til

en af de andre kantiner, og det er ærgerligt.

Så det er hovedsageligt priserne, der er problemet?

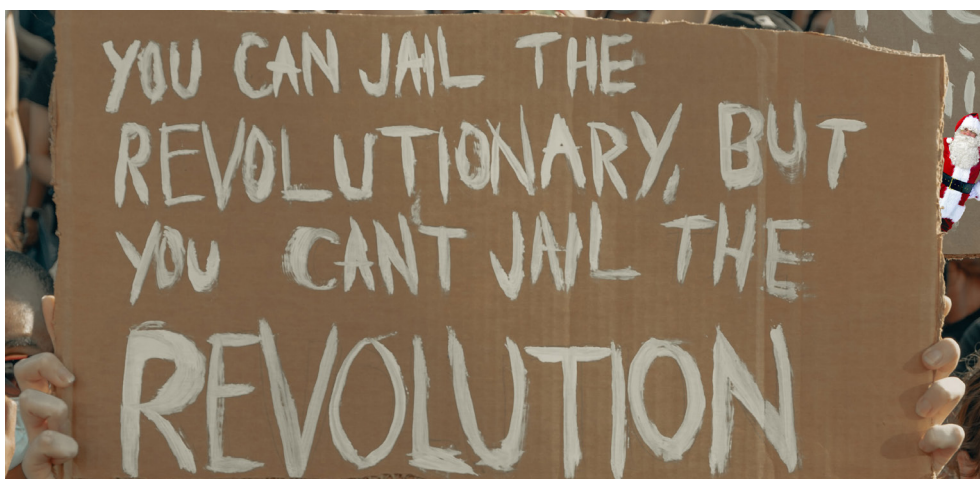
FMJT: Ja, det er det.

Jeg har været inde på jeres Instagramprofil, folkebevægelsen_mjt, og kan se, at I har fået 561 følgere på en uge (i skrivende stund har profilen 885 følgere, red.), hvorfor tror I, at der er så stor støtte til Folkebevægelsen?

FMJT: Det er ikke en sag, der deler vandene. Alle de studerende vil gerne have en god kantine. Derudover har vi også været gode til at have en god blanding af noget seriøst og sjovt indhold. Vi har jo været ude og undersø-

ge priserne på mad pr. 100 gram. Der er mange, som har skrevet til os for at høre, hvor man kan få den billigste kaffe og kage osv., så det bliver vi ved med at undersøge. Vi kører også lidt "banter" og "gags" på profilen for, at det ikke er helt tørt.

Vi favner bredt, fordi vi både indfanger dem, som er meget vrede, men også dem som har brug for et sjovt indspark. Der er folk, som har sagt til os, at det er synd for medarbejderne, og vi synes også, det er synd for medarbejderne, at de skal arbejde i Jespers Torvekøkken. Det er vigtigt at sige, at det ikke er nogen hetz mod medarbejderne. Vi har prøvet at gøre meget ud af at holde det sagligt. Det er jo ikke den enkelte med-

arbejder, der bestemmer. Vores eksterne konsulent, Markus Zimsen, kan muligvis gøre os klogere på dette.

Markus Zimsen: Så vidt jeg kan læse af aktindsigten, så følger medarbejderne med i udbuddet, så det er ikke nogen, Jespers Torvekøkken selv tager med. Så Jespers Torvekøkken står for konceptet, og medarbejderne laver maden.

FMJT: Det er rart at vide, for det har nemlig været en balancegang om, at vi for alt i verden ikke vil skade de ansatte. Det skal være sagligt det hele. De ansatte gør et rigtig godt stykke arbejde og er super søde, så de må simpelthen aldrig stå arbejdsløse pga. os.

Kan I fortælle mere om den dialog, I så har haft med Jespers Torvekøkken?

FMJT: Det må være Public Affairs afdelingen, der svarer på det (Rune tager herefter ordet, red.). Jamen, i vores værdier ligger der

jo en ærlighed, grundighed, værdighed og ydmyghed, så derfor skrev vi til dem, for at de kunne udtale sig om sagen. Tre timer efter blev vi ringet op af deres marketingschef og fik et meget udførligt svar, som jeg umuligt kunne huske over telefonen. Det handlede meget om corona, deres bæredygtighedsvision osv., som var skyld i de høje priser. Efter aftale fik vi et skriftligt svar, som vi fik tilladelse til at dele på Instagram; Niels i den juridiske afdeling sikrede selvfølgelig, at det hele var i overensstemmelse med GDPR. Planen er så, at vi sender en ny mail med de spørgsmål, som de studerende har – Lisa Wang havde fx et spørgsmål. Vi er den vagthund, der har mangle. Vi vil godt holde dem op imod den bæredygtighed, som de praler af.

Nu har vi jo også den eksterne konsulent til stede, hvorfor søgte du aktindsigt?

Markus Zimsen: Jeg snakkede med nogle venner om, hvor utroligt det var, at de havde vundet

udbuddet igen. Man kunne ikke rigtigt finde nogle informationer på deres hjemmeside, så jeg søgte bare aktindsigten. Rygterne løb hurtigt, og så blev jeg kontaktest af Rune (Public Affairs ansvarlig i FMJT, red.).

FMJT: Vi så muligheden for en pareto-efficient løsning, da vi begge vil stå stærkere, hvis vi slog pjalterne sammen.

Folkebevægelsen mod Jespers Torvekøkken har siden interviewet udarbejdet et forslag til en omstrukturering af kaffesalget. De er ligeledes blev indkaldt til møde med det officielle kantineudvalg på Aarhus BSS som et led i deres mission om en studievenlig kantine.

Jespers Torvekøkken har siden interviewet sænket prisen på deres sandwich til 32 kr. pr. d. 4. oktober, men ifølge Folkebevægelsen kræver det dog flere tiltag for at komme i mål.

Redaktionschef på Weekendavisen: Vi kigger slet ikke på efterspørgslen fra læserne

INTERVIEW AF NATHALIE ZAHLE // npzahle@gmail.com
& ASTRID NIELSEN // jegerstrid@gmail.com

"Det tror jeg, er en rød tråd i avisens historie. At vi ikke altid går med på den nyeste strømning. Det kan være wokeismen eller MeToo. Der er sikkert mange, der har læst Khader-historien som vores forsøg på at gå imod MeToo. Men det er ikke sådan, den skal forstås. Fordi vi overhovedet offentliggør sådan en advokatundersøgelse, er det blevet set som et forsvar for Naser Khader, hvilket det jo ikke er."

Hvilke overvejelser gør I jer på Weekendavisen om jeres måde at lave journalistik på?

Uhh, det var et stort spørgsmål...
Altså vores overvejelser om?

Jeres overvejelser om det, I vælger at bringe, og den måde I skriver om det på.

Der er mange overvejelser. Vi skal helst bringe noget, der har noget at gøre med det, alle beskæftiger sig med for tiden. Så i øjeblikke kunne det være minksagen, ikke? Det er jo det, I [læserne, red.] er interesserede i. Det er ikke, fordi andre historier bliver glemt, men vi skal også have noget om det, alle er interesserede i. Men vi skal have det på en Weekendavis-agtig måde, og der kan være forskellige indgangsvinkler.

I den her uge har vi fx Hans

Mortensen. Hans skriver om minksagen på en måde, som vi klassisk skriver om store emner: Han forklarer baggrunden for sagen, så at sige. Hvorfor er der opstået et misforhold mellem Statsministeriet og embedsmændene? Det, forklarer han, er noget, der har været på vej i Socialdemokratiet i flere år - og det er noget, de har talt om. Læserne kan her få en historisk forklaring på den her sag, så de kan forstå, hvorfor problemet er opstået. Det er meget klassisk Weekendavisen, at der også er et lag af historie. Vi kan ikke afsløre noget i denne sag: Vi har ikke adgang til hemmelige dokumenter eller skjulte sms'er eller noget, som bringer sagen et andet sted hen, men det vi kan gøre, er jo præcis det - at give en baggrund for hele sagen.

En anden måde ville være, hvis vi, og det gør vi også sommetider, vender en sag på hovedet. I dag [29/10, red.] har vi fx en artikel, der handler om den konflikt, der er opstået mellem Polen og EU. Det er en konflikt, der virkelig er dyb og handler om forholdet mellem national ret og EU-ret. Hvis man er en del af EU, så står EU-retten over nationalretten. Det har været diskuteret, også herhjemme, i årtier. Alle har været meget kritiske overfor polakkerne. Det har den danske statsminister også, og det er der god grund til at være.

Men vores artikel handler om, at det i virkeligheden er nøjagtigt samme problem, de sidder med i den danske regering - og vi har en meget EU-skeptisk statsminister for tiden. Så det, sådan en

artikel gør, er at vende sagen på hovedet og sige: ”Jamen det her er ikke bare et problem, som de ellers meget udskældte polakker har. Det er altså også et problem for os selv. Vi er faktisk meget mere i båd med polakkerne, end vi vil indrømme”. Her ændrer vi vinklen, måske vender vi den endda på hovedet og siger, at det er dét her, der rent faktisk er den interessante historie. Det er også en måde at se på aktuelle sager på.

Hvad gør du dig af tanker om at vælge historier, som ikke nødvendigvis er oppe i tiden?

Det kan vi også sagtens gøre. Altså vi vil jo også gerne selv sætte en dagsorden. I den her uge har vi en historie, der handler om kommunalvalg og lokallister, fordi der er kommunalvalg snart. Lokallister er lister, der ikke er tilknyttet noget parti – altså de er ikke Socialdemokrater, Konservative, Venstre eller Dansk Folkeparti – men har deres eget

parti og har lokale sager, som de tager op. Det har været meget stort i kommunalt regi i mange år, men er ikke så stort mere. Artiklen er et portræt af en mand, som leder en lokalliste i Randers. Det kan man sige er en perifer vinkel på kommunalvalget, men det er en meget underholdende vinkel. Og egentligt når man læser det, så er det også meget relevant. Man får et portræt af en ildsjæl med et enormt engagement, og som er vildt irriterende for alle de andre lokalpolitikere i området, fordi han borer sig ned i sager, som de måske vil have kastet jord på. Det er ikke en stor historie overhovedet, men er en historie, vi selv sender og præsenterer for læseren.

Hvad er det, I aktivt gør på Weekendavisen for at skille jer ud?

Vi er jo en avis, som egentligt ikke går så meget op i nyheder som andre – selvom det lyder lidt mærkeligt. For det gør vi

selvfølgelig til en vis grad: vi har ikke noget imod at have nyheder, men det er ikke noget, vi jagter i lige så høj grad som dagbladene – fx vores venner i Berlingske og BT her i huset. Eller Politiken. De jagter nyheder. Vi bringer gerne nyheder, hvis vi falder over dem, men vi er mere interesserede i at sætte dem i perspektiv og give dem en kontekst, så læseren kan forstå den fulde historie, sådan som vi forstår den.

Der er forskellige måder at gøre det på. Vi har fx skribenter her, som vores læsere læser, fordi de skriver godt. Det er også noget, vi går op i; en velskrevet artikel. Vi har i den her uge et portræt af den mand, som stiftede Weekendavisen, Henning Fønsmark. Han fik til opgave i 1971, for 50 år siden i dag [31/10, red.], at lave en ugeavis, og så udkom den for første gang som Weekendavisen. Vi har derfor lavet et portræt af ham: Hvem var han, fordi mange af hans tanker og

ideer om, hvordan en avis skulle være, stadig præger avisen i dag. Fx var en af de tanker, han havde, at journalisterne her på avisen ikke skulle jage læserne. Derfor er vores journalister ikke så optagede af, hvad læserne gerne vil have, vi skal skrive om. Vi er mere optagede af, hvad vi selv gerne vil skrive om.

Det kaldte Fonsmark så lidt en arrogant holdning, fordi vi går ud fra, at det, vi synes er interessant, også er noget, læserne finder interessant. Det kan vi jo ikke vide, men indtil videre er det en forretningsmodel, som har fungeret godt. Det har gået godt for Weekendavisen og gør det stadigvæk.

Oplever du et tradeoff mellem at bringe de højaktuelle nyheder hurtigt overfor at bringe nyheder af høj kvalitet?

Nej, det synes jeg ikke. En fordel ved at lave nyheder er, at det ofte er skægt for journalisterne at opleve den proces. Vi kan jo godt af og til have en historie, som får gennemslagskraft. Det vil sige en historie, alle taler om den dag, og som virkelig kører. Det er altid skægt og skaber en interessant stemning herinde. Den slags skal vi også have, og det har vi også af og til. Men det er ikke noget, vi meget aktivt jager. Det er en central forskel på os og andre aviser, og vi plejer at gøre lidt nar af det på de indre linjer, vil jeg sige. Jeg siger altid til journalisterne - altså for sjov - at hvis de finder en nyhed, skal de altså gemme den helt nede i bunden af artiklen. Så der er en overraskelse for de læsere, som faktisk læser så langt.

På trods af, at I ikke jager at historier med gennemslagskraft, bragte Weekendavisen advokatundersøgelsen af Naser Khader, og I bragte den med navne, selvom der var nye oplysninger om kvinderne i undersøgelsen. Hvad er dine tanker om den beslutning?

Selve ideen med den artikel var at give læserne et indblik i, hvad det var, Søren Pape havde brugt som argument for at smide Naser Khader ud af partiet [Det Konservative Folkeparti, red.]. De Konservative bestilte en advokatundersøgelse for at se på de anklager, der var fremsat mod Naser Khader. På baggrund af den advokatundersøgelse ville Pape have ekskluderet Khader.

Jeg tror, Khader gik selv, inden han blev ekskluderet, men han ville være ekskluderet af partiet, hvis ikke han selv var gået. Det mener vi er i offentlighedens interesse, da det jo er en potentielt karriereødelæggende handling at blive ekskluderet fra et parti. Og så er det jo en stor historie. Altså hele MeToo-historien er enormt stor. Det er en interessant debat for os at have i offentligheden. På hvilken baggrund man bliver dømt, ikke? Og så kan læserne jo selv tage stilling til, om de synes, det er i orden, at han blev smidt ud eller ej. Det er derfor, vi bragte den artikel.

Ja, men hvad er formålet så med at bringe artiklen med kvindernes navne i?

Kvinderne? Jamen, vi bragte nogle navne og nogle navne ikke. Der var anonyme vidner, som

også var anonymiserede i artiklen. De navne, der blev bragt, er navne, der allerede er blevet bragt: DR havde i første omgang den historie, som førte til advokatundersøgelsen af Naser Khader. Det var en historie, hvor seks kvinder, vistnok alle sammen med navne, gik frem og anklagede Naser Khader for forskellige overgreb. Så det var ikke anonymiserede navne. Det var navne, der havde været fremme - og de blev bragt! Så det var begrundelsen.

Hvordan vil du mene, at det harmonerer med generel journalistisk etik?

Jamen, som du kan se, var der nogle, der blev vrede over det. De har også indkaldt os til Pressenævnet. Så må Pressenævnet tage stilling til det. Vi synes, det var relevant - eftersom navnene havde været fremme, så var det relevant at bringe dem igen. Det er mit svar på det.

Så du mener ikke, at I er gået på kompromis med journalistisk kvalitet til fordel for at bringe det, som alle taler om?

Nej! Det mener jeg bestemt ikke. Jeg mener, det er en meget vigtig sag at diskutere i offentligheden - også for vores læsere. Det er en kæmpe sag, som har indvirkninger på folk. Vi bragte det også for at diskutere selve begrebet "advokatundersøgelse". De har vi jo bragt flere artikler om siden hen, og vi har diskuteret det på lederplan. Det er blevet en stor diskussion især i juridiske kredse, men også i store virksomheder. Hvordan kan man undersøge

anklager om seksuelle overgreb?

Vi havde det fx også med Jes Dorph Petersen: Der var jo en kæmpe undersøgelse også i TV2, som I sikkert ved. Det førte til, at de ikke ville hyre ham som tv-vært på produktionsselskabet. Jes Dorph føler sig enormt dårligt behandlet og synes, det er dybt problematisk, men advokatundersøgelserne har et skær af jura og dom over sig, selvom det ikke er reel jura. Det er jo en inhabil instans, for de er hyret af fx TV2 i Jes Dorphs Petersens tilfælde. Så er det en inhabil instans. Det er ikke en inhabil, neutral instans, som en dommerinstans er. På den måde er der mange vigtige, juridiske dilemmaer, der kan skabe rigtig store problemer for rigtig mennesker. Derfor er det en vigtig debat at have i offentligheden - så det er også derfor, vi bragte den artikel i sin tid.

Hvor meget tager I højde for efterspørgslen blandt læserne?

Vi kigger slet ikke på efterspørgslen fra læserne og har aldrig haft læserundersøgelser i den forstand, at vi spørger læserne, hvad de gerne vil høre. Hvis læserne siger avisen op, så skriver de ind til os, og vi kan så høre, hvad grunden er. Vi ved altså nogle gange godt, hvad det handler om, men vi har aldrig spurgt læserne, hvad for en type artikler de gerne vil have, eller hvilke emner de gerne vil have, vi dækker.

Men hvad driver os? Vi er en del af en offentlig samtale. Avisen er jo fra starten af 70'erne. Som I ved, var det en tid, hvor der

var kæmpe kulturel forandring. Det var 68'erne, der havde stor vægt i den offentlige debat på det tidspunkt. Jeg tror, at Henning Fonsmarks ide dengang var at være en slags modvægt til den strømning. En mere klassisk, liberal modvægt. Det vil sige, han var skeptisk. Han kom fra Nordisk filologi, men var liberal! Han var uddannet, liberal og dybt interesseret i kulturlivet, litteratur osv. Som I sikkert ved, er der ikke så mange borgerlige på universiteterne. I hvert fald ikke blandt studerende, så han var sådan lidt 'the odd man out'.

alle sammen at gøre herinde. Der er nogle, der er mere velvillige overfor dem, og der skal også være en rummelighed på sådan en avis; der skal være plads til mange stemmer. Det lægger vi meget vægt på, men det er også vigtigt, at der er nogen, der forholder sig skeptisk til tidsånden. Det tror jeg, er en rød tråd i avisens historie. At vi ikke altid går med på den nyeste strømning. Det kan være wokeismen eller MeToo.

Der er sikkert mange, der har læst Khader-historien som vores

“Der lægger vi vægt på, at vi har lov at forholde os til alle de sager, tidsåndens begreber og store diskussioner med et åbent og kritisk sind

På den måde var Fonsmark sådan lidt aparte, men han var dybt interesseret i kultur. Jeg tror, han så sig selv som sådan en "fornuftens stemme" eller i hvert fald en modvægt til det, der foregik dengang i slutningen af 60'erne og starten af 70'erne ift. den politiske mobilisering, især på universiteterne, der slog om i forskellige ideologiske retninger, som han fandt dybt problematiske og illiberale osv. Det var udgangspunktet for ham, og det - kan man godt sige - på sin vis også er et udgangspunkt for os.

Vi forholder os også lidt skeptisk til store ideologiske strømninger i tiden, men det behøver vi jo ikke

forsøg på at gå imod MeToo. Men det er ikke sådan, den skal forstås. Fordi vi overhovedet offentliggør sådan en advokatundersøgelse, er det blevet set som et forsvar for Naser Khader, hvilket det jo ikke er. For mig at se, får man ikke den oplevelse som læser, at Khader kommer særligt godt ud af den offentliggørelse, men sådan er det blevet læst. Det er fordi, fronterne kan blive så forbenede, at alene det at bringe sådan en historie, hvor man bare åbner op for, hvad der står i undersøgelsen, er nok til at skabe forargelse. Der lægger vi vægt på, at vi har lov at forholde os til alle de sager, tidsåndens begreber og store diskussioner med et åbent og kritisk sind.

Bond bag masken: No Time to Spy?

AF HANS HALLMANN // hans@hallmann.dk,
STEFAN SKÆRSHOLM // stefanhit@hotmail.com,
& JOHAN GRÖNE CHRISTENSEN // johangrone@gmail.com

***For Our Eyes Only:** Kandidatseminaret "Spionage og International Politik" var for nylig på ekskursion til Cinemaxx Aarhus for at kaste et akademisk blik på James Bond's spionage, Bond-babes, Vodka-Martinis og filmens udlægning af international politik, venligt sponsoreret af studiets trivselsfond i en knap-så-"covert operation". Men kan en flok studerende tage noget analytisk interessant med ud fra sådan en biografoplevelse? Og hvor meget har Bond-verdenen med den virkelige verdens spioner at gøre? Hvad foregår der i virkeligheden bag efterretningstjenesternes maske?*

Living Until Daylight

Missionen startede 17.30 med Virgin-Vodka-Martinis og feltrationer hos Aarhus Street-food - gavmildt sponsoreret af trivselsfonden ved Aarhus Universitet. Efter indtag af feltrationer sendte vores alle sammens "Master-Spy", Mette Skak, os ud på næste del af missionen. Cinemaxx Aarhus var destinationen. Uden hverken biljagt eller eksplosioner ramte vi Cinemaxx. Her tog trivselsfonden dog karakter af "Dr. No", og agenterne måtte selv stå for indkøb af feltrationer af den sødere karakter. Intet problem - med vores Golden-studerer-fingre blev der indkøbt rationer nok til utallige missioner af tvivlsom diplomatisk karakter.

Efter flere løsnede skud, eksplosioner og ødelagte jakkesæt sluttede missionen. Debriefing

skete efterfølgende på en "undisclosed location" i Aarhus midtby. Nogle agenter rapporterede, at filmen mest havde karakter af en "Casino Royale" alla 1967, mens andre mente, den var lidt af et "Skyfall". Debriefing blev gennemført med stor succes. Her blev agenternes ekspertviden inden for international politik og forhold appliceret på vores indhentninger fra Cinemaxx. Nogle af agenterne mente, at "Tomorrow Never Dies" og forsvandt ud i natten. Formodentlig mod et sted hvor der blev serveret kolde Vodka-Martinis.

Helt eksklusivt følger her et notat fra agenternes debriefing og tilhørende deliberation.

From America With Love

En af filmens helt store plotpoint er involverer et off-the-books samarbejde mellem en pensioneret

Bond og en kollega fra det amerikanske CIA, som slår sig sammen i forsøget på at infiltrere en Spectre-sammenkomst og ekstrahere den danske skuespiller David Dencik (i rollen som russiske virolog Valdo Obruchev), som ligger inde med afgørende oplysninger om det onde komplot, der lurar under overfladen.

For spionage-studerende og andre uheldige sjæle såsom Al-Qaeda-medlemmer, russiske spioner og kinesiske forretningsmænd er der ikke noget nyt i det - der har faktisk været ekstensivt samarbejde mellem de to lande på *intelligence*-området lige siden Første Verdenskrig, som kun er blevet mere og mere institutionaliseret med tiden.

De to lande indgår i en klassisk liberal demokrati-baseret informationsdelingsordning, som un-

derstøtter deres fælles initiativer på det udenrigspolitiske område. Det bedste eksempel på det er den såkaldte "Five Eyes"-alliance, bestående af USA, UK, Australien, New Zealand og Canada, som har samarbejdet siden 1943 med så varierede emner som Sovjetunionen, anti-terrorisme og den stigende trussel, som Kina udgør.

Alliancen specialiserer sig primært inden for, hvad vi kalder *SIGINT*, altså *signal intelligence* (hvilket henviser til kommunikation der foregår gennem signaler, såsom radio-beskeder, krypterede koder, etc.), men deler også eks-tensivt *HUMINT*, kendt som *human intelligence* (hvilket er noget tættere på fremstillingen af spionage i en Bond-film) og *GEOINT* (*geospatial intelligence* - tænk satellitbilleder og anden geografisk information).

Dog skal det siges, at samarbejdet mellem Bond og CIA-agenten Felix Leiter bestemt ikke stemmer overens med, hvordan USA og UK normalt får tingene til at spille - der er væsentligt mere druk, skyderi og ballade, end hvad vores pensum har præsenteret os for. Men på ét afgørende punkt rammer filmen dog plet - den får præsenteret den amerikanske fascination af det britiske spionideal som den rendyrkede glæde over godt håndværk. Det er så sandelig et *special relationship*.

Casino Theoretical

Men udover at gøre os opmærksomme på at vi alle render rundt med en tabt længsel efter 1960'ernes chic og spændingen ved godt spiongeararbejde, har de nye Bond-film så noget at fortælle os om *intelligence work* i det 21. århundrede? Ikke over-

raskende er svaret ja!

Følger man en anelse med i de forskellige diskussioner om moderne blockbuster-film og de forskellige efterretningstjenesters vilkår i det 21. århundrede, kan man fra tid til anden blive overrasket over, hvor meget de ret forskellige emner egentlig har til fælles - at se en god James Bond film er på sin vis sammenligneligt med at udføre et godt stykke *intelligence work*.

Et af de vigtigste teoretiske værktøjer, vi arbejder med i studiet af spionage, er nemlig den såkaldte *intelligence cycle*, bestående af trinnene planlægning, indsamling, processering, analyse og dissemination. Den kan snildt tåle at blive lagt oven på en klassisk fortællermodel, for lidt på samme måde som en flok manuskriptforfattere skal holde

os underholdt gennem 2 timer, skal efterretningstjenester også holde en rød tråd kørende gennem deres arbejde.

Planlægningsfasen følger logikken fra et godt anslag i et spændende narrativ - der skal defineres og præsenteres et tema, som vil være guidende for resten af processen. Spørgsmålene omhandler, hvilke trusselspotentialer man skal fokusere på, hvilke metoder der skal anvendes, samt hvem der bruger og har behov for informationen. Som i (næsten) enhver Bond-film er dette både første og sidste skridt, for et godt stykke informationsarbejde fører altid til en ny omgang planlægning.

Indsamling er som den klassiske første akt, hvor truslen langsomt præsenteres. Bond får en gang imellem fornøjelsen af tale intimt med skurkene, inden de nødvendigtvis er blevet identificeret som fjender endnu eller følger op på nogle skumle aktiviteter, deres håndlangere har begået. Heldigvis for publikum er Bond *humint*-specialist, da det ville være en ret kedelig film, hvis han bare drak Vodka Martinis og opsamlede signaler fra en *SIGINT*-radiomast. Planlægningen er selvfølgelig afgørende for, hvordan indsamlingen kommer til at se ud, da den gerne skal have dannet sig overblik over, hvordan man bedst samler information ind om en given modstander.

Processerings-fasen omhandler omdannelsen af den rå data til information, man kan analysere.

Det er oftest omkring afslutningen på første akt eller starten på anden, at det lykkedes Bond at bringe skurkens himstregims til Q, M eller Moneypenny, som så kan levere den nødvendige kontekst for, hvorfor netop denne dims (eller kidnappede håndlanger) var et vigtigt fund. Først i analysefasen begynder brikerne at falde på plads, når skurkens overordnede plan bliver forstået (minus et par spændende detaljer), hvilket kræver input fra en lang række forskellige eksperter, som skal vurdere, vende og dreje den relevante data for at opnå noget, der bare minder om en anbefaling. Af netop den grund kan de værste bommerter snildt opstå i analysefasen, da det er her, informationen skal forstås. Forskellige faktorer kan spille ind her, såsom efterretningstjenestens kultur, historie og forståelse af modstanderen, men de er alle vigtige elementer, der kan spille ind i produktionen af bias.

I sidste ende skal informationen videregives til de relevante modtagere - det er oftest her, M modtager det kritiske stykke information, der gør, at MI6's hænder ikke længere er bundne af bureaukratiske regler, hvorefter Bond så kan beordres ud på en farlig *covert operation* på basis af det færdige stykke spiongearbejde.

Spectre-kulær Realisme

Sådan en *covert operation* er netop, hvad der bringer Bond til en lille ø liggende i farvandet mellem Rusland og Japan - begge lande, der gør krav på øen. Når Bond

først går i gang med at bond'e den, bryder der er IP-helvede løs. Rusland og Japan kunne *rigtig* godt tænke sig at vide, hvorfor en britisk efterretningsagent ter sig tosset på deres ø. Egentlig vil de også godt vide, hvorfor han har taget et par britiske destroyers med. USA synes også, det er super duber spændende.

Når man som stat pludselig opdager fremmede militære kapaciteter på sit suveræne areal, så tænker man med rette sit. Vi har hørt efterretninger om, at Stephen Walt var utroligt opstemt i biografen - hvad der udspringer sig mellem Japan, Rusland, USA og de britiske destroyere er da også enhver realists våde drøm. Pludselig hersker anarkiet, og al tillid, samarbejde og lignende vås er skyllet ud med badevandet. Nu handler det om suveræniteten, magtmidler og et par missiler.

Mette Skak afholder kandidat-seminaret "Spionage og International Politik". Seminaret handler i høj grad om den moderne spionages historie, samt hvordan spionage passer ind i IP-teoriene. Særligt fokus er der også på hvordan efterretningsvirksomhed bliver drevet - navnligt i Kina, Rusland og USA. Ønsker du ekspertviden om spionage, efterretning og hvilken rolle disse spiller i moderne IP, så tøv ikke med at melde dig til seminaret.

KANDIDATFORENINGEN

Nu går det løs! Eksamen, jul, sne og nytår! Ja, der er meget at se til, men det betyder ikke at vi ikke har tid til dig <3

Vi har i hvert fald sat tid af til en hyggelig omgang pool på Sharks, og vi håber at du og dine venner vil være med! Arrangementet foregår den 8. december.

Glædelig jul og godt nytår!

psst! Hold øje med vores sociale medier for oplysninger vedrørende VinterRUS!

Interview: Nyvalgt byrådsmedlem Mathilde Bressum

INTERVIEW AF MATHIAS WÜRTZ KOLSTER // mathiaskolster@yahoo.dk

Kommunalvalget 2021 er nu overstået, og denne gang er kun én studerende blevet valgt til Aarhus byråd – og hun er statskundskaber. For at lære hende ordentligt at kende talte vi med Venstres nye politiske ordfører i Aarhus byråd, Mathilde Bressum.

Hvornår startede din interesse for politik?

Jeg var elevrådsformand i folkeskolen fra 7. til 9. klasse, og jeg syntes, at det var spændende at være med i et beslutningsorgan. Derefter meldte jeg mig ind i Danmarks Socialdemokratiske Ungdom, da jeg boede i Randers og syntes det var fedt at være medlem, men jeg var uenig med alt, hvad der blev sagt. Det tog rigtig fart, da jeg flyttede til Aarhus og meldte mig ind i VU for fire år siden. Der blev jeg rigtig interesseret. Jeg læser statskundskab, fordi jeg vil hjælpe andre, og jeg føler også, at man kan hjælpe andre gennem politik med langsigtede løsninger. Statskundskab er et rigtig godt afsæt, for man får en bred opfattelse af, hvordan verden hænger sammen, og det giver et godt udgangspunkt for at kunne hjælpe andre mennesker.

Hvad gjorde, at du ville prøve kræfter med kommunalpolitik?

Jeg blev meget glad for Aarhus, da jeg flyttede hertil – det er Danmarks fedeste by – og jeg kunne godt se mig selv bo her mange år endnu og starte familie her på et

tidspunkt. Jeg vil gerne være med til at gøre en positiv forskel i den by, som jeg bor i, og stiller derfor mine kræfter til rådighed. Det tror jeg, at kommunen er godt tjent med.

Tror du, at vi som borgere kommer til at mærke, at du kommer fra IFSK?

Jeg tror, at man helt sikkert kommer til at mærke, at jeg er studerende, men ikke nødvendigvis fra IFSK. Det er fedt, at de studerende har en repræsentant i byrådet, for jeg er den eneste, der er studerende. Jeg har allerede skrevet med *Folkebevægelsen mod Jespers Torvekøkken* (læs interview i dette blad red.), og de glæder sig til at have et talerør i byrådet – det ved jeg nu ikke helt, men jeg vil hjælpe så meget, jeg kan. De er rock'n'roll.

Du kommer til at repræsentere mange mennesker – mere end 45.000 studerende.

Ja, der har ikke førhen været så mange studerende, og det kommer man til at kunne mærke. Det er det, jeg synes er interessant, og det er det, jeg gerne vil beskæftige mig med – bedre forhold for de studerende og unge menne-

Navn: Mathilde Hjort Bressum
Fødeby: Randers
Semester: 6. semester
Tre hurtige:
Faglig interesse (yndlingsfag): Makroøkonomi
Politisk interesse (yndlings politisk område): Mental sundhed
Fritidsinteresse (yndlingsdrink): Gin & tonic
Politisk forbillede: Margaret Thatcher
Yndlingssted i Aarhus: Oplandet og omegn

sker generelt. Det kommer ikke til at udgøre et ekstra pres, men jeg kommer til at lægge et ekstra stykke arbejde, og jeg kommer til at arbejde hårdt for det. Men jeg ser det kun som en drivkraft – en måde som jeg kan få nogle flere beslutninger igennem på.

Hvad er det bedste, du har oplevet i valgkampen?

Det var ret fedt, at Jakob Ellemann-Jensen (formand for Venstre red.) kom forbi og hjalp med at hænge valgplakater op. Jeg er ung og uprøvet og havde ikke mødt ham mange gange, og så kom han og hang mine valgplakater op. To uger inde i valgkampen var jeg til en borgmesterde-

bat, hvor Christian Budde havde meldt afbud, og så var det mig, der skulle debattere mod borgmesteren – som jeg ikke har mødt mere end to gange før – det var ret cool. Min valgplakat er også blevet udstillet på plakatmuseet, det synes jeg var fedt.

Hvilke tanker gik igennem dit hoved, da du blev valgt? Kan du måske tage os med gennem valgdagen?

Valgdagen var klart den værste og den bedste af alle dage. Vi havde haft lidt fest om aftenen, og valgresultaterne tikkede ind, og vi fandt ud af, vi havde fået fire mandater – det var presset. Da tænkte jeg, at chancerne ikke var gode, og at jeg skulle ”slås” med to rimeligt etablerede om det fjerde mandat. Da jeg vågnede, skulle jeg bare ud at lave et eller andet, så jeg tog ud med min kæreste og tog valgplakater ned. Jeg rystede, og jeg syntes, det var forfærdeligt at vente. Vi kom så endelig ind på rådhuset, og da mit navn så blev råbt op, var det som om, at mange ugers arbejde kulminerede på én dag. Det var vildt, jeg begyndte at græde lidt og var bare glad og stolt. Jeg hørte ikke flere af de andre navne, for der var journalister henne med det samme og tage billeder. Det var vildt overvældende.

Har du oplevet at blive genkendt?

Jeg ved det ikke helt, jeg har lidt svært ved at vide det. Men en enkelt påpegede det, da jeg var på Sjælland weekenden efter. Det er lidt mærkeligt, at folk nu ved, hvem man er. Men jeg tror

ellers ikke, at folk kan genkende en – hvor mange fra byrådet kan man selv nævne, hvis man ikke er så politisk interesseret eller her fra stedet?

Hvad trænger man til efter en tre ugers valgkamp?

Man trænger til en iskold fadøl, og så trænger man til at få lidt søvn. Jeg skal til Athen med IFLRY (International Federation

i hjørnet. Folk kigger på en, man har sin Venstre-jakke på, og det betyder faktisk meget, for når du har den på, skal du opføre dig ordentligt, og du skal stå og smile og tale med folk. Det er dejligt lige at koble fra i en periode. Og så glæder jeg mig til at komme tilbage på studiet, for jeg savner leverpostejsmader og regnvejrsdage – en hverdag. Der kommer forhåbentlig noget stabi-

of Liberal Youth) for VU. Man trænger til at holde fri, og når jeg kommer hjem, skal jeg have den juleferie. Jeg tror, man trænger til at lade være med at snakke med så mange mennesker i et par dage. Det er hårdt at være så meget på, for der er ikke ét øjeblik, hvor du bare kan stille dig over

litet igen, når jeg kommer herop. Man har konstant dårlig samvittighed – ligesom en ugeeksamen, bare en måned i stedet. Det har været lidt presset. Og så skal man jo huske, at vi i mere end et år har været i gang og holdt møder nærmest hver uge. Det har uden tvivl været et hårdt år.

Interview: Nyvalgt regionsråds-medlem Josefine Schlosser

AF WILLIAM KIERSTEIN NORDBY // williamnordby@hotmail.com

Det er ikke kun til Danmarks otteoghalvfems kommuner, der har været valg. Der har også været valg til Danmarks fem regioner. Ved dette valg blev en statskundskabsstuderende fra Aarhus Universitet valgt. For at lære hende bedre at kende har vi talt med de Radikales nye medlem af Region Midtjylland, Josefine Schlosser.

Hvornår startede din interesse for politik?

Min interesse for politik startede, da jeg gik i gymnasiet. Det var indvandrerdebatten, der fik mig til at engagere mig i politik. Det har stor betydning for mig, hvordan man taler om andre mennesker. Jeg blev ret indigneret over, at vi ikke kunne tale ordentligt om vores medborgere. Dette var en holdning, jeg delte med de Radikale.

Men dengang var jeg så uheldig, at jeg boede langt væk fra en lokalforening i Radikal Ungdom. Derfor blev jeg allerede i en ung alder en del af de ”voksnes” lokalforening i Det Radikale Venstre Lemvig.

Hvad gjorde, at du ville prøve kræfter med regionspolitik?

Denne forklaring skal nok findes helt tilbage i 2017, hvor jeg stillede op til kommunalvalget i Lemvig. Dengang stillede jeg op til byrådet, fordi jeg gerne ville være de unges talerør i et byråd, hvor gennemsnitsalderen var langt over fyrrer år. Efter kommunalvalget stillede jeg også op til Folketingsvalget i 2019. Dette betød, at jeg i perioden på to år

var i konstant valgkamp.

I sommeren 2019 flyttede jeg til Aarhus, og jeg var ved at være træt af at føre valgkamp. Nu ville jeg bruge mine kræfter på andre ting såsom studiet og at lære Aarhus at kende. Men selvom jeg havde sagt til mig selv, at jeg ikke skulle føre mere valgkamp, så valgte jeg alligevel at sige ja, da min gamle lokalforeningsformand i Lemvig spurgte, om jeg ville stille op til regionsvalget. Ved at stille op til regionsrådet kunne jeg få mulighed for både at repræsentere øst og vest i Region Midtjylland, hvilket tiltalte mig.

Er der forskel på at stille op til kommunalvalg og regionsvalg?

Der er helt klart forskel i fokus fra medierne og vælgerne. Et eksempel er, at vi hos de Radikale har gjort os meget i at ringe dørklokker og spørge vælgerne ind til, hvilken regionspolitik de ønsker sig. Men ofte har svaret ikke været meget andet end, at vælgerne ønsker et bedre sygehusvæsen. Mere konkret bliver det ikke fra vælgerne side. Sådan oplever jeg det ikke til kommunalvalg. Der er også stor forskel i antallet af debatter. Der er meget få de-

Navn: Josefine Schlosser

Fødeby: Lemvig

Semester: 5. semester

Tre hurtige:

Faglig interesse (yndlingsfag):

Almen Statskundskab

Politisk interesse (yndlings politisk område): Uddannelsespolitik

Fritidsinteresse: (yndlingsdrink): Rabarber sjus

Politisk forbillede: Margrethe Vestager

Yndlingssted i Aarhus: Ballehage

batter til regionsvalget, så man skal meget ud at skabe sin egen kampagne. Af de få debatter jeg har været til, så har to eller tre af dem handlet om at være kvinde i politik. Debatterne har ikke handlet om emner i regionen. Det siger lidt om fokuset på regionsområdet.

Tror du, at vi som borgere kommer til at mærke, at du kommer fra IFSK?

Jeg håber, at borgerne i Region Midtjylland kommer til at mærke, at jeg er et ungt regionsmedlem. Jeg er stolt over, at vi er to unge, der er blevet valgt til regionsrådet (red., Ditte Fredensborg, S). Jeg

håber, at vi som unge kandidater kan komme ind og sætte vores præg på regionen.

Derudover håber jeg, at statskundskabsstudiet kan være en fordel for mig som nyt regionsrådsmedlem. Statskundskabsstudiet forbereder én til at kunne læse meget og sætte sig ind i store emner på kort tid. Det, tænker jeg, er en fordel i regionen.

Du kommer til at repræsentere mange studerende i regionsrådet. Føler du et vist pres?

Det kommer jeg næsten til at gøre, nu hvor du siger det. Jeg vil i hvert fald gøre mit for at repræsentere de unge. Men jeg sidder i en gruppe på kun to personer, så der er stadig flere mennesker, jeg skal repræsentere end blot de unge. Men det er klart, at alle politikere påvirkes af deres omgivelser og oplevelser, og jeg er ung til forskel fra de andre regionsrådsmedlemmer. Det har en betydning.

Hvad er det bedste, du har oplevet i valgkampen?

Det har været vildt fedt at være på gaden. Som sagt skal man selv skabe kampagnen, når man stiller

op til regionen. Det har været meget at stå på gader og stræder og dele flyers ud. Men jeg har også delt gratis ting ud, som folk ikke kan sige nej til såsom falafler og pandekager.

Jeg har ikke selv været en del af ungdomspolitik før, men det har været dejligt at opleve den stemning og sammenhold, der er hos Radikal Ungdom her i Aarhus. Især deres opbakning til min kampagne har været meget anderledes, end hvad jeg har oplevet tidligere i Vestjylland, hvor jeg ofte har været en enmandshær.

Hvilke tanker gik igennem hovedet det øjeblik, hvor du fik at vide, at du var blevet valgt?

Jeg var kun nummer fire på listen. Så jeg tænkte, at jeg alligevel skulle springe listen lidt, før der var en mulighed for, at jeg kunne blive valgt. Men jeg kunne godt se, at det var en mulighed, da jeg havde fået at vide fra nogle af valgstederne, at det var gået godt for mig, og vi i de Radikale havde fået halvdelen af vores stemmer i Aarhus. I sådan en situation er det ikke dårligt at være Aarhus-kandidat.

Da jeg endelig fik valgresultatet onsdag nat, så var det en blanding af træthed og adrenalin, der trængte gennem kroppen på mig. Jeg var glad for at være blevet valgt, men også træt efter valgkampen.

Har du oplevet at blive genkendt?

Jeg har tænkt på, om folk kiggede en ekstra gang på mig, fordi de vidste, at jeg stillede op til regionsvalget. Men jeg tror ikke, at mange folk har kunne genkende mig, fordi jeg ikke har haft mange valgplakater. Dem, jeg dog har haft, har jeg forsøgt at sætte strategisk, så de blev set af flest.

Men jeg husker, at den dag, hvor vi delte falafler ud foran kantine på statskundskab, kom rigtig mange forbi og sagde, at de ikke behøvede at få en flyer, fordi de allerede havde tænkt sig at stemme på mig. Så jeg havde skabt opmærksomhed på min kampagne.

Hvad trænger man til efter tre ugers valgkamp?

Man trænger til søvn. Min krop føles som om, at den er blevet kørt over af et tog. Men jeg er ved at være frisk igen.

Djævelens advokat:

Det er ikke et individuelt ansvar at løse klimakrisen

AF ALLAN SALIH // allansalih1@gmail.com

Global opvarmning er ikke blot et problem, men en katalytisk begivenhed der forgår i accelererende fart foran vores øjne. For at løse en af menneskeheden største udfordringer må vi gøre alt i vores kræft til at løse det. Det er vores pligt som individer at gøre vores indsats. Eller er det?

Det individuelle klima ansvar har længe været alment accepteret. Vi som individer forbruger, spiser kød, køber elektronik og bruger benzin. Vi gør det hver dag, og alle vores handlinger bygger ovenpå den evig voksende klimaregning, som ingen umiddelbart rækker ud efter. Vi har gravet os selv ned i det her hul, så det må være vores ansvar at grave os ud igen. Det må være sådan, det hænger sammen. Får DU ikke altid at vide, hvad DU kan gøre for at skære i DIN klimabelastning? Spis mindre kød, skift til mejerialternativer, forbrug mindre, køb genbrug, tag cyklen frem or bilen osv. Vi kan løse dette, hvis bare vi gør de her ting. Nemt. Simpelt. Og dybt forkert.

Du kan ikke redde klimaet, alt

det, du gør, hjælper ikke. Der er flere grunde til det, men inden vi tager fat i det, så burde vi anerkende et sjældent stillet spørgsmål: Hvorfor tror vi, at vi som individer har et personligt klimaansvar? Om vi har et eller ej, er mindre vigtigt, hvorfor vi tror, vi har et, er helt centralt. Det personlige klimaansvar kom ikke ud af den blå luft. Det kom ikke, fordi det endelig gik op for folk, at vores handlinger ødelægger den jord, vi står på. Det kom heller ikke fra aktivisme fra Greta Thunberg. Det kom fra vores alle sammens yndlingsvirksomhed, British Petroleum.

British Petroleum også kendt som BP har haft en utrolig historie. Fra deres fødsel i Iran til deres enorme oliespild. BP skri-

ger klimaansvar, bogstaveligt talt. For ja, det var en af verdens største olievirksomheder, som var helt centrale i at gøre det personlige klimaansvar mainstream. BP førte tilbage i 00'erne en kampagne "Beyond Petroleum", der gik på, at individer bar ansvaret for klimaforandringer. Det gjorde de ved at popularisere begrebet klimaaftryk (carbon-footprint). I den forbindelse lavede de også en klimaaftrykslommeregner, så enhver kunne udregne, hvordan deres livsførelse og dagligdag bidrager til klimaforandringerne. Og siden da har mange medier pumpet artikler ud om, hvad du kan gøre for at reducere dit klimaaftryk. Spis mindre kød, tag cyklen, køb genbrug osv. Sikkert meget velment, men stadig en jargon mere eller mindre skabt af en af verdens største olievirksomheder.

somheder. Og deres kampagne er blot forstærket af sociale medier, hvor de regelmæssigt kan tweete omkring deres klimaaftrykslommeregner, og hvordan den kan hjælpe dig med at finde ud af, hvor du skal starte med at reducere dit klimaaftryk.

Man kan så undre sig over, hvorfor en virksomhed, der producerer olie, populariserede ideen om, at vi som individer bærer ansvaret for den nuværende klimakrise. Den absolut vidunderlige sandhed er, at det selvfølgelig skyldtes, at hvis det ikke er vores eget ansvar, så må det vel være deres. Og nej da. Det kan vi ikke have. BP er ikke den eneste virksomhed, der har gjort sin del for at forskyde deres eget ansvar over på den almene borger. Men det giver god mening. Virksomhederne ønsker blot at beskytte dem selv og deres profit. Og hvis vi alle giver dem ansvaret for den krise, de har været helt centrale i

at skabe, så vil det jo koste dem meget dyrt. Det er meget billigere for virksomheder at føre ekstensive propagandakampagner, hvor de forskyder alt ansvaret og vasker deres hænder rene i kulsort olie.

Måske er det mest grinagtige, at vi har købt den her løgn i mange år, men det er faktisk ikke særlig sjovt. Og det er langt fra første gang. Virksomheder har længe gjort, hvad de kan for at forskyde ansvar. Bare tænk på alle virksomheder, som har samfundsskadelige effekter. Der er en meget god chance for, at de virksomheder står bag kampagner, der på en eller anden måde forskyder deres ansvar. De gør det ikke altid ens, og det er ikke altid framet som personligt ansvar. Men de gør det, og de gør det konstant. Hvor mange af vores overbevisninger er egentligt dannet af virksomheder? Mange flere end man lige går og tror. Og

mange flere end jeg kan dække her.

En ikonisk kampagne ført i USA tilbage i 1970 involverer, at nogle individer smider skrald i naturen, efterfulgt af et klip af en indfødt amerikaner (spillet af en italiensk amerikaner), som fælder en tåre over denne forbrydelse mod moderjorden. Og kampagnen var fulgt med et godt slogan "People start pollution. People can stop it". Hvem finansierede så den her kampagne: The Coca-Cola Company og PepsiCo, blandt andre store plasticproducenter. Mens BP-kampagnen har været en af de mest betydningsfulde kampagner for det personlige klimaansvar, er det her et godt eksempel på, at virksomheder har arbejdet på at forskyde ansvar længe.

Nu hvor vi har slået fast, at alt, hvad vi ved om vores klimaansvar, er løgn, og det hele bare er en konspiration af store virksomheder, så lad os nu løse global op-

varmning. Det er lidt af et spring. Men bare fordi olievirksomheder succesfuldt har forskudt ansvaret for klimakrisen, så står vi stadig med en krise, som vi skal løse uanset hvad. Om vi bærer ansvaret eller ej. Vi sidder alle sammen i samme sænkende skude. Og som vandet strømmer ind, hjælper det ikke meget at pege fingre. Nej, vi kan ikke gøre meget. Som individer har vi næsten ingen handlekraft for at løse klimakrisen. Og vi kan kun gøre meget lidt for at begrænse vores egen klimabelastning. Vi kan blive veganere, og mens det gør lidt, så er den måde, vi som samfund lever på denne jord, der er problemet. Vi bruger alle de sammen vejene, om vi kører bil, cykler eller går. De veje, cykelstier og fodgængerstier koster på klimaregningen. Faktisk er asfalt enormt klimabelastende. 1 kvadratmeter svarer til produktionen af en bil. Om man spiser kød eller ej, så gavner vi alle af den globale madforsyning. Det er, hvad der giver os frisk frugt og grønt hele året rundt. Maden kommer bare ind fra hele verdenen. Avocado fra Mexico, mandler fra Californien, kaffe fra Ecuador. Transport af mad er på mange måder vigtigt for at undgå hungersnød, men det er også en af de mest klimabelastende dele af vores fødeforsyning. Det er meget svært at nedsætte sin klimabelasting, selv hvis man bliver veganer. Medmindre du er en veganer, der kun køber lokalt producerede nødder, frugt og grønt. Men ellers hjælper det bare ikke.

Det hjælper heller ikke synderligt

at købe en elbil. Lithium, som er nødvendigt for at producere batterier, afvindes på en enormt miljø- og klimabelastende måde. Og ligesom olie løber vi tør for lithium. Ifølge de mest optimistiske estimater lavet af LUT i Finland i samarbejde med Augsburg Universitet vil verdensforsyningen kun holde til 2100. Og uanset hvad har det også minimale fordele for klimaet at køre i elbil, så længe hele el-netværket ikke er grønt.

Politikere taler ofte højt omkring alt, de vil gøre for klimaet, men om det er Storbritannien eller USA, så investerer de i olie. Og intet tyder på, at de stopper helt lige foreløbig. Vi er efterladt med én realistisk løsning på klimakrisen, og det er vores stemme i valgboxen. Vi må stemme på politikere, der er villige til at sætte handling bag deres ord. Politikere, som er villige til at holde oliegianter ansvarlige for deres andel. Politikere, der er villige til

”Klima er ikke og vil aldrig blive et individuelt problem. Den ide bliver vi nødt til at gøre op med. Drop ideen om klimaaftryk, drop ideen om personligt klimaansvar.

Som sagt hjælper det ikke at pege fingre. Der er noget sandhed i det, men vi har et problem, når dem, der faktisk har evnen til at gøre en forskel for klimaet, ikke gør noget. De eneste, der kan løse klimakrisen, er dem, vi vælger til at lede os. Vi kan stoppe global opvarmning, men det kræver, at dem, der repræsenterer os i Folketinget, faktisk er villige til at gøre det, som er nødvendigt. Og det har de gentagende gange vist, de ikke er villige til. Nogen vil nok sige, at vi på globalt plan investerer mere i grøn energi nu, end vi nogensinde har gjort. Det ringer bare meget hult, når vi stadig på globalt plan investerer mere i sort energi end grøn energi.

at omstrukturere centrale dele af vores samfund. For klima er ikke og vil aldrig blive et individuelt problem. Den ide bliver vi nødt til at gøre op med. Drop ideen om klimaaftryk, drop ideen om personligt klimaansvar. Klimakrisen er et strukturelt problem. Vi må fikse strukturen. Og nej det er ikke sikkert, at flertallet faktisk er villige til at stemme grønt. Selvom de går ind for grøn politik. Vi vil ikke alle stemme grønt, fordi der er mange andre ting, der er langt vigtigere for os.

POLITOLOGISK FORENING

Kære IFSK

December måned har ramt os og julen, Wham og det kolde vejr nærmer sig med hastige skridt. Det er sørgeligt, for som dette semester går på hæld, er det ens betydende med en pause fra sociale studie-arrangementer og festivitas. Derfor vil vi lune jer med minder fra et skønt efterår, før eksamensperioden og milde coronarestriktioner atter bliver hverdag.

Vi har bl.a. haft glæden af, at afholde en spændende paneldebat op til årets kommunalvalg. Derudover har vi afholdt både halloween- og havnefest samt lang bar på J-dag, hvilket har været en kæmpe fornøjelse. Til sidst var PF selvfølgelig også repræsenteret til den legendariske juledag med Postmand Per-bar.

Traditionen tro rundede vi semesteret af med årets julebingo, hvor Derek Beach og Carsten Jensen var opråbere. Tusind tak for jeres opbakning til vores arrangementer! Vi ses igen til generalforsamling den 17. februar, hvor vi siger farvel og den nye bestyrelse tager over. God juleferie!

// PF - Parlamentarisk partystarter

Året der gik

AF EMIL TORNØE JACOBSEN // emiliotonni@gmail.com

Det var år 2021, og år 2022 står for døren. Mon det bliver præget af den livsfarlige corona igen? Det kan man ikke håbe på. Det, man til gengæld kan håbe på, er, at sygeplejerskerne får noget medvind og lidt mere i løn for deres arbejde.

Jeg sidder og kigger mit fotobibliotek igennem, tilbage til start-januar, for at komme i tanke om, hvad der egentlig er sket i det indeværende år. Jeg har haft en smule besvær med at tænke tilbage på året, der gik. For jeg ved ikke, om jeg er den eneste, men jeg føler, at tiden har været smeltet sammen i al for lang tid. Jeg har svært ved at finde rundt i den og placere alle de oplevelser og indtryk, som jeg har haft det seneste års tid. Tiden er både gået langsomt og hurtigt på en og samme tid. Man har bevæget sig i et univers mellem ønskeøen, hvor tiden står stille, og tilbage i civilisationen, hvor tiden flyver af sted. Boblen er stille og roligt ved at bryde, men det har stadig været svært. Om et par måneder skal jeg til at skrive bachelor, og jeg

føler ellers, at jeg lige er startet på Statskundskab. Men året 2021 blev en blandet cocktail med to skefulde glæde, en håndfuld nationalfølelse, et snært af forarg og afsluttende med en knivspids af træthed og vrede.

Det blev året, hvor vaccinerne rullede ud og blev vores største våben mod covid-19. Endelig et våben til at kæmpe med. Flere og flere blev vaccineret, og lyset for enden af tunellen blev mere og mere klart. Jeg blev selv vaccineret i juni og kunne sikkert tage til Spanien en lille månedstid efter. Mange mennesker rundt i verden tog af sted og blev forvandlet til hungrende turister. Tørstige og sultne efter en smule solskin, strand og drinks ved sin side. Men inden sommeren helt

ramte, så man en proportional kurve i starten af året. Desto flere vaccinstik, desto mere glæde. Retningen pegede mod færre restriktioner og mere frihed til den enkelte. Glæden strålede stille og roligt frem. På fakultetet betød det mindre Zoom-undervisning og langt færre ensomme timer hjemme i de forskellige hjem foran skærmen. Man kunne mærke sommerens fremtræden, hvor dagene blev lysere og længere. Folk var klar og blev stukket i armen på daglig basis. Det var næsten som sommeren i 1969.

Vi nåede til omkring sommeren, hvor det længe ventede EM stod for døren. Størstedelen af befolkningen havde efterhånden fået deres dosis af Pfizer eller Moder-

na. *Danmark vinder EM*. Det er nok den bedste beskrivelse af den mentalitet, der var blandt danskerne denne sommer. Troen var der fra start til slut. Den startede ved Gulddrenge overlegne EM-sang, der slog Alphabeats med længder. Allerførste kamp startede, og den røde mur stod bundsolidt og stærkt landet over. Det utrolige og helt forfærdelige hændte, da Christian Eriksen faldt om med et hjertestop. Simon Kjær var den første til at yde førstehjælp til hele nationens nummer 10. Landsholdets helte samlede sig i tårer og dannede en cirkel om Eriksen, mens der blev givet den nødvendige hjælp. Nationen var lagt ned i chok, og resten af verden holdt vejret. Minutterne varede timer, mens timerne varede dage. Til alles held kunne man dagen efter stå op til overskrifter *'Eriksens tilstand stabil'*. Det var en kæmpe lettelse, der overvældede alle. Mens Eriksen lå på hospitalet, kæmpede de danske vikinger videre på fodboldbanen og vandt både danskernes og resten af verdens hjerter. Euforien sprudlede i stor stil. Der var en folkefest, når Kasper Hjulmand og hans tropper vandt kampe. Gaderne var aldrig set større. Gaderne var ikke længere gader. Der var mennesker over alt, som festede og fejrede i glæde og stolthed. Vi nåede til semifinalen mod England. En skæbnesvanger kamp. *Damsho* sparkede overlegent Danmark foran på et legendarisk frispark. Uheldigvis udlignede England, og kampen endte 1-1 i den reelle spilletid. Overtid stod for døren, og holdet kæm-

pede videre. Et kvarter inde blev der dømt straffespark til England. *Ufortjent*. Muren Kasper Schmeichel reddede sparket, men til alles forfærdelse blev returen sparket i nettet. Danmark var ude af EM. Det var en sommer, som man sent vil glemme. Der var en utrolig nationalfølelse, som man i tider ikke har kendt mage til. Det glemmer vi aldrig. Sommeren stod på hæld, og corona blev erklæret en *ikke-samfundsfarlig sygdom*. Det var slut med mundbind og indskærpet frihed. Der var fest og glade dage.

Efteråret kom, og hverdagen startede igen. Minkkommissionens arbejde begyndte, fakultetet åbnede, og økonomien sprudlede. Der stod kommunalvalg på skemaet, og det var en lang valgkamp. Socialdemokratiet blev presset af de opdagelser, som kom frem ved Minkkommissionens arbejde. Slettede SMS'er og ingen tvivl om et lovbrud blev tydeliggjort. Meningsmålingerne viste fremskridt til den borgerlige blok. Specielt klima og miljø har været på alles læber ved dette kommunalvalg. Befolkningens interesser viser gode tegn på, at det er nu, der skal ske forandringer. Grønnere byliv og infrastruktur blev slogannet for mange kandidater på tværs af partier. Dagen kom, d. 16. november hvor valget skulle stå, og man kunne følge med på DR, TV2 og Valgamok med Esben Bjerre og Peter Falktoft live på YouTube. Det blev til en vælgerlusing til Dansk Folkeparti, hvor det så ud til, at Kristian Thulesen Dahl skulle opgive sin krone. En hal-

vering af byrådsmandater og en tilbagegang i 98 ud af 98 kommuner. Socialdemokratiet gik også tilbage i de store byer og fik en mindre lussing, hvilket nok kunne afspejles i Minkkommissionens arbejde. Alligevel forblev de stadig det største parti på landsplan. Venstre gik en anelse tilbage, men fik stadig et okay valg. De store vindere af dette valg blev Konservative, Enhedslisten og Radikale Venstre. Selv det helt ydre i Nye Borgerlige fik et anstændigt valg. Liberal Alliance stod ikke stærkt og endte med 9 pladser i byråd landet over, men fik alligevel en borgmestertilgang i Solrød Kommune.

Winter is coming, og det ser ud til at blive endnu en coronapræget vinter. Coronaen er tilbage som en samfundskritisk sygdom med mundbind og coronapas. Men *Lev med det*. Julen står for døren med travle dage, eksamen og masser af snaps og specialøl. En dejlig måned. Jeg er færdig med at se mine billeder igennem fra i år og har samtidig fået ryddet op i lige gyldige screenshots og andet pjat. Det er altid hyggeligt at kigge sine minder igennem. Det var år 2021, og år 2022 står for døren. Mon det bliver præget af den livsfarlige corona igen? Det kan man ikke håbe på. Det, man til gengæld kan håbe på, er, at sygeplejerskerne får noget medvind og lidt mere i løn for deres arbejde. Men de skal også stoppe med at brokke sig sådan ... for vi andre har været optaget af nogle andre ting.

Musik-Magistraten:

AF JEPPE KJÆRGAARD // jkjaergaard0304@gmail.com

Velkommen til Musik-Magistraten. Her vil jeg månedligt trække nogle af mine yndlingsalbums ned fra musikhylden og fortælle om, hvordan og hvorfor de er specielle, og hvorfor du skal give dem et lyt og gøre dig selv en tjeneste.

Mens vi alle danser juledanse rundt på den sidste kalender-side, plejer mange at bruge lidt tid på at kigge tilbage. Hvis man følger med hos diverse musikmagasiner, vil man snart blive mødt af et hav af lister over ”de bedste albums/sange fra 2021”, og det er en trend, jeg nemt ville kunne kaste mig på. Men som de trofaste følgere af dette faste indslag af Kanden vil vide, så er mit ambitionsniveau højere end det. Jeg har tænkt mig at kigge tilbage – helt tilbage – over de næste 6 numre af Kanden, hvor jeg vil nævnte *mit* yndlingsalbum fra hvert år siden 1960. Det bliver i etaper på ét årti af gangen. Spænd dig fast i sækkestolen, tag læsebrillerne og høretelefonerne på og læs med!

1960’erne er i min optik det absolut mest formative år i musikhistorien. Hvis du giver de albums, jeg hiver frem i denne artikel, et

lyt, vil du hurtigt kunne mærke den drastiske udvikling, der skete i løbet af årtiet. Starten af 60’erne var fyldt med jazzmusikere som Miles Davis og John Coltrane, og slutningen var præget af rockstjerner som The Beatles, Beach Boys og Frank Zappa. Det er næsten ikke til at forstå, hvad der skete på blot 10 år. Specielt efter 1964 blev det svært for mig at holde mig til ét album, så jeg begynder her at nævne albums, jeg lige så godt kunne have valgt. Der er ikke andet for end, at vi tager hinandens hænder og springer på hovedet ud i det.

1960 – Sketches Of Spain, Miles Davis

På dette tidspunkt springer vi midt ind i trompetisten Miles Davis’ karriere, og blot et år efter han udgav det største jazzalbum nogensinde, Kind Of Blue. På Sketches Of Spain bytter Miles Davis modaljazzen ud med en klassisk-inspireret flamencojazz. Med overskud og blød elegance inviterer Miles således lytteren ind i en auditiv rundvisning i spanske gader og stræder i en så velportrætterende grad, at man næsten kan dufte restauranterne og mærke solens stråler på huden. Dette album er blot ét af et mange af albums, hvor Miles Davis manifesterer sin modvilje til at gentage sig selv. Hvis man bliver grebet af Davis’ eminente trompetklang, så er der rigtig mange gode albums fra 50’erne, der er værd at tjekke ud. Han har også lavet meget godt efter dette, men det kommer vi måske til.

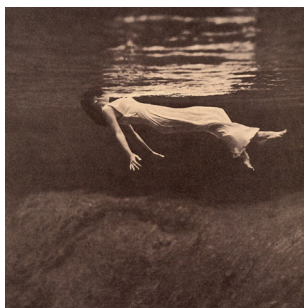
De bedste albums fra 1960'erne

1961 – My Favorite Things, John Coltrane

Det er næsten for oplagt, at de to første albums på denne liste er af Miles Davis og John Coltrane. Mange timer i historien er blevet brugt på at argumentere for den ene frem for den anden, men ingen kan betvivle deres genialitet og musiske talent. *My Favorite Things* er et af de første albums, som Coltrane lavede, efter han forlod sit samarbejde med Miles, og der er ingen tegn på et musikalsk afsavn hos saxofonisten. Jeg forbinder personligt dette album med titelnummeret, da det ganske simpelt er et af de bedste jazznumre, jeg kender. Nummeret er en fortolkning af sangen, *My Favorite Things*, fra musicalen *Sound Of Music*, hvor Coltra-

ne transformerer det klassiske popnummer til en 13 minutters lang forestilling, som er transcenderende at lade sig forsvinde i.

1962 – Undercurrent, Bill Evans & Jim Hall

Jeg tror, at *Undercurrent* er det album, jeg har lyttet mest til i løbet af 2021. Det stammer i første omgang fra min store kærlighed til pianisten, Bill Evans, men også fra en nyfunden kærlighed, som jeg først opdagede i 2021, for jazzguitar. Dette er den perfekte sammensmeltning af disse to ting. Evans og Halls synergi er til at mærke over alle albumets numre, og det resulterer i en vidunderlig, blød og velsmurt oplevelse. Generelt er dette et jazzalbum, som jeg kan anbefale til aftenens sene timer, hvis man

skal tænde op for stearinlysene og de romantiske undertoner.

1963 – The Black Saint and the Sinner Lady, Charles Mingus

Efter jeg hørte dette album første gang, var jeg røstet. Det flyttede min horisont for, hvordan jazz kan lyde. Albummet er komponeret af den legendariske bassist, Charles Mingus, som er kendt for sin fantastiske evne til at sammensætte bands. Han var også en hidsigprop uden lige og fyrede til tider bandmedlemmer på scenen, hvis de ikke gjorde, som der blev sagt. *The Black Saint and the Sinner Lady* er delt op i fire stykker og er arrangeret som en ballet. Der er motiver, der bliver udviklet over stykkerne, og temaer, der bliver introduceret i første stykke, for senere at blive

genintroduceret i midten af 3. stykke. Der bliver virkelig fortalt en musikalsk historie for ens ører. Når det er sagt, så er der *virkelig* knald på musikken her, og man skal være forberedt på at få blæst ørene af. Hvis man er interesseret i at dykke ned i mere avant-garde jazz, så *skal* man give dette album et skud. Men hvis man ikke helt er så familier med jazz, så er det nok ikke her, man skal starte.

1964 – Getz / Gilberto, Stan Getz & João Gilberto ft. Antônio Carlos Jobim

Desværre synes dette bossanova album for nogen at være havnet i en kategorien ”elevatormusik”, og det er virkelig en skam og lodret forkert. Man finder meget få stykker musik, der er mere elegant og smukt arrangeret end *Getz / Gilberto*, og få værker er mere passende til en varm sommerdag eller en god søndag morgen. Mange kender blandt andet nummeret *The Girl From Ipanema*, og hvormed jeg ikke har ét eneste ondt ord at sige om det nummer, så er resten af numrene herpå på minimum samme niveau. Personligt smelter mit hjerte i særdeleshed, når Astrud Gilberto åbner nummeret *Corcovado*, og Stan Getz’ luftige saxofon springer frem fra kulisserne og ud i solen.

1965 – Pastel Blues, Nina Simone

Jeg fik i løbet af dette år øjnene op for Nina Simone og er blevet forelsket i hendes enestående stemme. På *Pastel Blues* arbejder Nina Simone både indenfor soul, blues og jazzrammer og mestrer med sin vokal hvert element af hver genre. Ud over det mesterlige afslutningsnummer, *Sinnerman*, er noget af det, som sælger mig på dette album, den store variation i musikkens udtryk, som kan gå fra stærk melankoli til swingende blues. Hvis man holder meget af Kanye West er det en fornøjelse at dykke ned i Nina Simones diskografi. Han har ikke været bleg for at sample fra hendes store katalog, og på dette album har han blandt andet lånt fra sangen, *Strange Fruit*.

Honorable mentions: *Rubber Soul* af The Beatles, *A Love Supreme* af John Coltrane

1966 – Pet Sounds, The Beach Boys

Pet Sounds vil for evigt stå som et af de absolut mest ambitiøse albums. De 13 eminente numre, der hver fungerer som små polyfone vignetter, er alle arrangeret til perfektion med et utal af instrumenter og med de mest himmelske vokalharmonier, der nogensinde er optaget. Én af disse sange, *God Only Knows*, er Sir Paul McCartneys yndlingssang, og han har kaldt den for: ”the best song ever written”. Selvom McCartney har skrevet mange sange, der er også kandidater til den titel, er *God Only Knows* muligvis det tætteste, man kommer på, hvordan det lyder, når engle synger i kor.

Honorable mentions: *Revolver* af The Beatles, *Wild Is The Wind* af Nina Simone, *Freak Out!* af Frank Zappa & The Mothers Of Invention

1967 – Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band, The Beatles

Efter Paul McCartney havde hørt *Pet Sounds*, tog han og resten af bandet en beslutning om at løfte ambitionsniveauet for The Beatles. På dette tidspunkt var bandet på toppen af sin kreativitet og havde allerede manifesteret sin genialitet på sine to forrige al-

bums. Det forekommer mig ufatteligt, hvor fuldendt, kreativ og stor lyd de formåede at udvikle på *Sgt. Pepper's*. Mange har haft fornøjelsen af at høre det psykedeliske nummer, *Lucy In The Sky With Diamonds*, og hvis man går 4 numre frem til cirkushymnen, *Being For The Benefit Of Mr. Kite!* får man lov til at kigge gennem dørsprækken til et LSD-helvede, som jeg i hvert fald rigtig gerne vil brænde op i. Min personlige favorit er det sidste nummer på pladen, *A Day In The Life*, hvor The Beatles inviterede et symfoniorkester i studiet og bad dem om at spille, i Lennons ord: "a tremendous build-up, from nothing up to something absolutely like the end of the world". Det lykkedes.

Honorable mentions: *S/t af The Velvet Underground & Nico*, *S/t af The Doors*, *Songs of Leonard Cohen af Leonard Cohen*

1968 – The Beatles (The White Album), The Beatles

Året efter *Sgt. Pepper's* udgav *The Beatles* endnu engang et mesterværk. Denne gang et mesterværk, som blev bygget op af konflikt og intriger, og som står skævt og er fuldstændig usammenhængende. På denne måde er det også et mærkeligt album, da

der ikke synes at være nogen rød tråd gennem sangene, og man har en følelse af, at det er *alle* idéer, der har fået sin plads i vinylpladens riller. Dét, man bare skal huske på, er, at *The White Album* er et potpourri af *alle* idéer, af nogle af de absolut bedste musikere på toppen af deres kreative bølge. Der er mange sange herpå, som virker skøre, men for mig er det charmen. At man kan høre den fuldstændig brændte *Wild Honey Pie* eller *Why Don't We Do It In The Road?* i sammenhæng med numre som *While My Guitar Gently Weeps*, *Happiness Is A Warm Gun* og *Blackbird*.

Honorable mentions: *Electric Ladyland af Jimi Hendrix*

1969 – Abbey Road, The Beatles

Af deres mange fantastiske albums, så vil det altid være Abbey Road, der står stærkest for mig. Første side af den klassiske plade (fra *Come Together* til og med *I Want You*) er en samling af eminente enkeltstående numre. Anden side (fra *Here Comes The Sun*) er muligvis den bedste strækning af numre nogensinde. Producer, George Martin, og Paul McCartney satte sig i studiet og strikkede alle numrene sammen, så de let og elegant flyder

til sammen ét sammenhængende værk. Jeg bliver altid imponeret over, hvor fængende og naturligt det hele skrider frem, på trods af de kæmpe genre- og melodiskift, der konstant er under optrapning. Det er også under indspilningerne af Abbey Road, at bandet var samlet i studiet for sidste gang. Med det in mente kan jeg aldrig undgå at få kuldegysninger, når hele bandet i kor afslutter pladen med frasen: "and in the end the love you take is equal to the love you make", og de som band tager afsked med en verden, de har ændret for altid, og hvor der ikke længere var plads til dem.

Honorable mentions: *In The Court Of The Crimson King af King Crimson*, *In A Silent Way af Miles Davis*, *Hot Rats af Frank Zappa*, *S/t af Led Zeppelin*, *Five Leaves Left af Nick Drake*

Tak for, at du har gidet at læse med så langt! Jeg håber, at du har fået lidt inspiration til, hvad du skal lytte til over læseferien. Jeg glæder mig allerede til at løfte sløret for de bedste albums fra 70'erne, når vi når februar!

Alternative tips og tricks til at komme i julestemning

AF JULIE BØTTCHER // juliebottcher1@gmail.com

Julen nærmer sig, men midt i eksamensræset og foruroligende smittetal kan det være svært at grave julestemningen frem fra dybet. Med disse tips er du dog sikret en december præget af julehygge, julehumør og juleglæde!

#1 Hør Sløjtlæsnings julepodcast

På Podimo finder du kanalen Sløjtlæsnings Bieber-jul. Her udkommer der daglige episoder, hvor to værter læser højt fra en jule Justin Bieber-fanfiction. Intet skrider 'jul' mere end at heppe på kærligheden mellem en nissepige og Justin Bieber, der ihærdigt forsøger at komme sig over Selena Gomez. Dertil er podcasten hamrende morsom, værterne ligeså, og den vil give dig den fornødne julestemning og det gode humør, der redder dig i

eksamensperioden!

Tip: I din podcast-app kan du finde deres tidligere julekalendere. Søg på Spild af Film (podcastens forhenværende navn), så finder du dem og kan dermed øge antallet af Justin Bieber-julefanfics!

#2 Lav en omvendt Wham-ageddon

Måske du har hørt om Wham-ageddon, hvor man forsøger at undgå Whams superhit Last Christmas de fireogtyve

dage op til juleaften – men lad os nu bare være ærlige, den sang er et kæmpe hit af en årsag!

Jeg foreslår derfor, at du sætter dig som mål at høre Last Christmas (mindst) én gang om dagen. Snart vil du være mere klar til jul, end du nogensinde har været før, og alle vil være mere eller mindre imponerede over, hvor godt du kender sangen, når du skal til julefrokoster. Og hvis du er rigtig træt af sangen midt i udfordringen, glæder du dig endnu mere til, det bliver

juleaften, for så stopper sanghelvedet. Win-win.

#3 Perfektionér ris a la mande shottet

Dette er atter en skill, der kan imponere til julefrokosterne: Det drejer sig nemlig om evnen til at lave det *perfekte* ris a la mande shot. Til ris a la mande shots skal du bruge kirsebærvin, Galliano og flødeskum til toppen. Nemt.

Det er en simpel opskrift, men jeg kan garantere, at din december bliver lidt (meget) sjovere, hvis du dagligt øver dig på at

finde frem til den perfekte ratio mellem ingredienserne. Husk, at Rom ikke blev bygget på en dag, så det er okay at prøve igen og igen. Og igen.

#4 Kør en Destroy Dick December

Med en Destroy Dick December er der ét mål (foruden altså at finde juleglæden frem): Man skal få det antal orgasmer, som datoen er på. Det vil sige, at man på den 1. december har en orgasme, d. 2. december har man to, d. 3. december har man tre og så frem-

deles. Orgasmen kan tælle med, uanset om den opnås gennem sex eller onani.

Det er traditionelt en udfordring for mænd, deraf dens mundrette navn, men Kandestøberen går ind for ligestilling, så alle, uanset kønsidentitet, opfordres til at joine udfordringen.

Alle fortjener juleglæde, og hvem bliver ikke glad af en orgasme?

DM i julekalender

AF ESTHER MARIE ENIG // esthermarie@hotmail.dk
& SOPHIE GULDBÆK SERUP // sophieserup@hotmail.dk

Det sørme, det sandt, december! December er kommet, og det er igen blevet den tid på året, hvor den evige diskussion opstår: Hvilken julekalender er egentlig den bedste? Uanset om man er barn eller voksen, eller noget midt imellem, kan vi ikke komme udenom, at julekalendere er hyggelige og bringer julestemningen frem. Vi vil her komme med nogle af vores bud på de mere originale julekalendere, du skal have set denne december, alt efter hvilken type du selv er.

Jul i Valhal

Er du til udsøgt musik, ægte julestemning og et twist af nordisk mytologi - så er Jul i Valhal det perfekte bud på en god julekalender. Julekalenderen fra 2005 holder i den grad stadigvæk, og hvem elsker ikke Lokes Rapsody og Heimdals finurlige karakter?

Typen, der elsker Jul i Valhal, er en del af en bred målgruppe. Du har en god smag og er nok samti-

dig lidt musikalsk anlagt og synes at Lokes Rapsody er på linje med musikalske mesterværker som Beethovens 9. symfoni eller The Wall med Pink Floyd. Du følger troligt med i årets julekalender, men sammenligner alligevel altid lidt med favoritten.

Natholdets Julekalender

En julekalender i en lidt anden genre og med en fare for at udvikle en afhængighed. Du kan

nemlig selv drikke med undervejs ved at erhverve dig deres julekalender i form af 24 øl. Så hvis du har savnet øl i år under corona, kan du drikke med og gøre op for det.

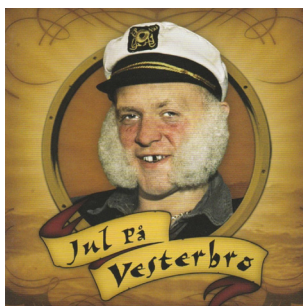
Typen, der ser med i Natholdets Julekalender, er en rigtig øldriker og kan samtidig også godt lide at se på andre drikke sig pænt lystige; du ville faktisk ønske, det var socialt acceptabelt at tage på værtshus hver aften. Men ak, siden det ikke er det, kan du jo nøjes med Anders Breinholts gode selskab - i hvert fald i hverdagene;)

Pagten

Egentligt er julen for dig hovedsageligt noget, du forbinder med mørke, kulde og den ulidelige lyd af Mariah Carey's "All I Want For Christmas" spillet på repeat, overalt du er. Det er derfor, du godt kan lide Pagten - den tvinger ikke julegodter, nisseløjer eller godt humør ned i halsen på dig, men lader dig være lidt angsty og vintertrist i fred.

Hvis du religiøst genser Pagten hvert år er du højest sandsynligt typen, der hellere vil se en thriller end en komedie, og du får konstant at vide af din læsegruppe, at du ødelægger det gode julehumør. Så nu prøver du at komme i stemning ved at sætte "Uden hinden" i kø på Spotify og kigge dig ekstra godt over skulderen efter Iselin - man ved jo aldrig!

Jul på Vesterbro

Du vil ikke beskrive dig selv som en ægte jule-connoisseur, men du bryster dig af ikke at være fin på den - du ved, hvad der virker, og Jul på Vesterbro virker hver gang! Du er generelt fan af Anders Matthesens satiriske univers og finder det befriende med en julekalender uden nisser og andet julegøgl. Du kalder en spade for en spade og kan udadtil måske godt virke lidt hård og kontant. Skindet bedrager dog, for inderst inde er du blød som smør og kan alligevel godt lide omsorgen og nærværet i julen - dog med et twist af god sort humor fra Matthesens velspillede roller til at bryde lidt med al idyllen.

BREVKANDEN

AF FREDERIKKE RAFN // frederikkerafnpetersen@gmail.com

& NIELS MUNKHOLM // nielsmunkholm@hotmail.com

Først og fremmest mange tak for den overvældende efterspørgsel på svar!

Vi har udvalgt månedens spørgsmål efter en svær sortering-proces, hvor kriterierne var ”aktuelt, aktuelt, aktuelt”:

Den skamfulde spørger:

Kære Brevkanden,

Jeg har som de fleste på IFSK altid haft et semi-irriteret forhold til Jespers Torvekøkken. Mit dilemma ligger i, at jeg har fået en ustyrlig stor craving i form af kanelsnurrerne, som de søde kantinemedarbejdere laver. De koster 18 kr., ja - men når man er en sukkerkold studerende, er det meget svært at holde igen.

Så kære Brevkanden: Hvad skal jeg gøre? Jeg skammer mig ufatteligt meget, hver gang jeg køber noget i kantinen. Jeg kan se afskyen i mine venners øjne. Men skal jeg fortsætte mit forbrug af kanelsnurrer? Eller skal jeg for evigt afskære mine smagsløg fra

denne fristelse og dermed mindske mit velvære generelt? Måske kan jeg bare spise dem i smug på toilettet? Jeg er i vildrede - hjælp.

Kære Den skamfulde:

Tak for dit super aktuelle spørgsmål!

Det er jo unægteligt en meget kedelig affære. Vi har dog mange gode løsningsforslag til dit problem. Det mest kontroversielle, vi vil foreslå dig, er simpelthen at tage snurren uden at betale. På den måde støtter du ikke det foretagende, hvorfor du ikke bør skamme dig. Vi er i Brevkanden af den overbevisning, at det er ret skamfuldt at stjæle, hvorfor vi også har fire alternative løsningsforslag til dig. I det, du tager kanelsnurreren, kan du sige (meget højt og uden hæmninger) ”DET ER GODT NOK DYRT!”. På den måde ved alle i nærheden, at det ikke er med din gode vilje, men at du virkelig er trængende. En løsning i samme stil kan være at gøre alle i køen opmærksom

på, at snurren er til en ven. Så er du både altruistisk og fri for stigmatisering. En anden go-to løsning kunne være anonymisering, hvis du ikke er den verbale type: før indgang til kantinen iklæder du dig mundbind og hættetrøje, hvorefter du uden at blive genkendt kan få dækket dit behov. Endelig vil vi gerne slå et slag for Svend Brinksmanns første råd om, at man skal holde op med at mærke efter i sig selv. Køb snurren og lad vær med at tænke så meget over det!

Vi slutter af med et citat fra Tove Ditlevsen brevkasse: ”Når du taler så helt forgæves til dit bedre jeg, må fristelserne være større end lysten til at modstå dem.”

Best regards,

Niels og Frederikke

Vi opfordrer selvfølgelig alle til at indsende jeres dilemmaer på krevbanden@gmail.com

POLITOLOGISK BOGFORMIDLING

- HVIS DU FÅR FOR LIDT FRA 12 TIL 1

Kære studerende på IFSK

Nu er det igen ved at være juletid på IFSK og med en veloverstået juledag, hvor Britneys frihed i den grad blev manifesteret, ser vi mod en dunkel eksamensperiode.

Men frygt ikke - der er lys i mørket.

Og lyset i mørket er selvfølgelig PB's lave priser på næste semesters pensum, der snart skal købes. Er der større juleønsker end fx 3 overstregningstruscher til 12 kr eller bøger til indkøbspris? Det tror jeg næppe.

Følg med på vores instagram/facebook/hjemmeside, hvor mere information om pensum vil følge eller skriv til os på pb@ps.au.dk.

Glædelig julehilsner
PB Bestyrelsen 21/22

MÅNEDENS QUIZ

Vi statskundskabere er ellevilde med at tilegne os paratviden og brillere i Bezzerwizzer. Derfor indeholder Kandestøberen en månedens quiz, så du kan blive klogere på verden omkring dig og udfordre dine venner over frokosten i kantinen.

AF FREDERIKKE RAFN // frederikkerafnpetersen@gmail.com

& NIELS MUNKHOLM // nielsmunkholm@hotmail.com

<i>Aktuelt</i>	Hvad vil Ekstra Bladet give plads til på side 9?
<i>Kommunalvalg 1</i>	Hvad er en rævekage?
<i>Klima</i>	I november fandt COP26 sted i Glasgow. Hvor blev den første COP afholdt?
<i>Aktuelt 2</i>	Caesars Entertainment har dedikeret d. 5. november til hvem? a) Elvis Presley, b) Mariah Carey, c) Britney Spears
<i>Omvendt Cavling</i>	Hvilken Corona-kritisk kendis har selv fået corona?
<i>Sport</i>	I hvilken niche-sport vandt et dansk herrehold for første gang nogensinde Champions League?
<i>International politik</i>	I hvilket latinamerikansk land blev der afholdt valg i slut-november?
<i>Klima 2</i>	De mest forurenede byer for 2020 er blevet offentliggjort. Rangér top 4 lande med flest forurenede byer: Kina, Pakistan, Indien, Bangladesh
<i>Institut for Statskundskab</i>	Hvem er årets forelæser 2021?
<i>Hvem vil være millionær?</i>	Færdiggør denne ikoniske sangpassage: Oh-ho-ho-ho-o-o-o-o-o-o-o-o, oh-ho-ho-ho-o-o-o-o-o-o-o-o, oh-ho-ho-ho-o-o-o-o-o-o-o-o, oh-ho-ho-ho-o-o-o-o-o-o-o-o – everybody was.....?

Svar på quizzen: Mænd og 40+ kvinder – En uformel indbyrdes afale mellem politikere med henblik på egne foredele - Berlin, Tyskland – Britney Spears – Saszeline – Bordfodbold – Chile – 1) Indien, 2) Kina, 3) Pakistan, 4) Bangladesh - Suhvan Krishnaravajan - Kung fu fighing.

AF OLUF Á HEYGUM BÆRENTSEN // olufhb@gmail.com

